

ИЗДАНИЕ НА ЦЕНТРАЛНИЯ УПРАВИТЕЛЕНЪ СЪВЕТЪ НА БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ, Инк.

Published by the Central Executive Board of the Bulgarian National Front, Inc.
708 Florenge, Park Ridge, ILL 60068, USA, Chicago

www.bnfront.com

+Д-ръ Иванъ Дочевъ – основателъ
+Д-ръ Георги Папруговъ – редакторъ

Редактура комитетъ

Година 59, брой 3

Книжка сто осемдесетъ и девета

Май 2010

На 14 май 2010 г. се навършват пет години от кончината на патриота, националиста и антикомуниста **д-р Иван Дочев**.

Неговият живот премина в една непрекъснато продължаваща борба срещу домогванията за установяване на комунистическата власт в България.

В края на Втората световна война, през септември 1944 г., съветските войски навлязоха в невоюваща България, окупираха я и дадоха властта в ръцете на българските комунисти. Това принуди д-р Иван Дочев да напусне България и с хилядите политически емигранти, антикомунисти отвън, да продължи борбата не само срещу комунистическата власт в България, а и срещу комунизма в световен мащаб.

Във втората половина на 80-те години на миналия век световните демократични сили извоюваха победа над комунизма, когато след създадените от тях предпоставки комунизмът като световна система рухна и повлече рухването на комунистическата власт в сателитните на Съветска Русия държави,

включително и България.

Д-р Иван Дочев и стотици политически емигранти, доживели този момент, се завърнаха в България, за да включат усилията си в лекуване на раните, причинени от комунистическата власт.

В днешния брой на сп. “Борба” помещаваме раздела от книгата на д-р Дочев “Шест десетилетия борба против комунизма за свободата на България” (трето издание, 1996 г., София), засягащ темата за България и болшевишката революция в Русия, а в следващия – най-черната дата в историята на България: 9 септември 1944 г.

БОРБА

България и болшевишката революция в Русия

През октомври 1917 г. Ленин и неговите болшевици – едно незначително, но активно и безскрупулно малцинство от руското общество, успяха да завземат властта в Петроград, столицата на Русия, и прокламираха революция на “пролетариата”. Това бе предупредителният сигнал за голямата опасност, която се приближаваше и застрашаваше свободното човечество.

Ръководните и отговорни лица на европейските държави, включително и Америка, улисани във всекидневните си грижи, приеха станалото в Петроград като вътрешна работа. Те не обърнаха сериозно внимание, не предприеха никакви мерки за преграждане пътя за разширяване на появилата се червена опасност. А за възможности, да се елиминират тази заплаха, дори не помислиха!

Една от главните причини за тази непредвидливост бе фактът, че на Запад и в Америка не бяха добре познати идеите и същността на марксизма. На писанията на Маркс се гледаше като на утопични и несериозни философствания, поради което никой не се постара да анализира неговите идеи и идеи какви биха могли да бъдат отраженията им върху масите и последствията в бъдещето.

Америка, управлението на която в това време се ръководеше от разбиранията: “Ще мислим как да минем моста, когато стигнем до него”, отмина събитията от октомври 1917 г. в Петроград като че ли нищо не е станало, освен – една обикновена промяна в управлението, както това може да стане в Америка, без сериозни последици за страната.

Марксистката революция от 1917 г. в Петроград, която по-късно се разпростря из цяла Русия, не беше това, което на Запад се мислеше. Тя беше поява на една невиджана през вековете опасност, по-страшна и от най-ужасните изстребителни епидемии, които човечеството познава. Нейните жертви станаха не само милиони хора и цели народи, но тя също така застрашаваше основите, върху които е изградено свободното общество; правата на човека като независима личност; християнските и морални принципи, върху които почиват отношенията между свободните хора; възможностите за прогрес и изграждане благоденствие на отделната личност и общество; възпитанието на погроставащите поколения и подготовката им да защитават Родината си, с други думи – цялата християнска цивилизация.

Отговорните лица в свободните страни обикновено полагат много грижи, наблюдават и взимат мерки да запазят държавата, културните и икономическите придобивки, благоденствието и щастието на народите си срещу природни стихии, епидемии, вражески нападения и всички евентуални събития. Това, което започна Русия през октомври 1917 г., беше нещо много по-опасно, но отговорните фактори на Запад при тоя случай не реагираха и не взеха никакви мерки срещу победилата на международната политическа сцена комунизъм.

Когато уличната тръпка в Петроград в името на марксизма завзе държавната власт, беше много ясно, че идеите на Маркс и неговата философия излизаха от рамките на утопичността и навлизаха в реалното им приложение в живота, утопията се превръща в една неизмерима опасност, защото нейното приложение в реалността може да се постигне само с насилие и терор. Въпреки това нищо не се предприе.

Отсъствието на каквито и да е адекватни мерки срещу опасността, която бе така явна, че дори и най-ограниченият наблюдател можеше да схване, не трябва да се оправдава само с некомпетентността на Запада относно идеите и принципите на марксизма. Много очебиещо се налага убеждението, че зад кулисите съществува една невидима международна конспирация, целяща подчинението на целия свят. Тази международна конспирация има своите пипала вътре в ръководните среди на западните правителства и Америка и като парализира отвътре всякаква реакция, подпомага за разширението на марксизма – на днешния комунизъм, и работи за стабилизирането му.

С всеки изминат ден това убеждение става все по-приемливо и до висока степен потвърдено от развилите се събития. В началото Западният свят и САЩ наблюдаваха пасивно изграждането на болшевишката държава, но днес те имат да се справят с много по-голяма

опасност и колкото повече се отлагат решителните мерки, толкова по-трудно ще бъде нейното отстраняване.

Днес Западният свят и Америка са директно заплашени. Не става въпрос само за освобождаването на поробените от комунизма народи, а става въпрос за спасяването на свободния свят и Америка.

За България и българския народ опасността от руския империализъм съществуваше от векове. Опасността от червения империализъм обаче не може да се сравнява с тази от миналото. Стратегически разположена в центъра на Балканския полуостров, България е проходът за Червената армия към Средиземно море, поради което страната ни е важен обект за съветската политика. По-малко или повече в миналото се държеше сметка за реакцията на Западните сили, малко или повече се зачиташе правото на българския народ да има своя независима държава. Червеният съветски империализъм не се обременява с такива въпроси, като зачитане на мнението на други сили или правата на един или друг народ. За комунистите това са буржоазни предразсъдъци. Червеният съветски империализъм се ръководи само от максимата на силния и понеже малка България не може да се сравнява със СССР, съдбата ѝ е поставена в зависимост от решението на империалистите – по-рано от Петроград, сега от Москва. Дадената възможност на комунистическия режим да се закрепил в СССР и да се стабилизира постави България пред още по-голяма опасност.

Тази опасност се приближаваше с всяка изминала година. Като се има предвид, че само една малка ивица земя – излазът на Румъния на Черно море – разделя България от СССР, а освен това по вода, през Черно море, България е фактически директно граничеща със Съветска Русия, е ясно, че не представлява особен проблем за тях при удобен момент да прегазят страната ни.

Несигурността за България се увеличи още повече през Втората световна война, когато западните сили се съюзиха със Съветска Русия. Тогава стана още по-ясно, че възможността тя да бъде пожертвана бе налице, тъй като по договорите на съюзниците се отваряха вратите на Съветите към Европа. Така и стана – през септември 1944 г. България бе нападната, окупирана от Червената армия и в София бе утвърдено от Москва едно комунистическо правителство.

Западът и САЩ вероятно все още не можеха да схваната какво значи комунизъм. За българския народ обаче това понятие беше, без никакво съмнение, напълно ясно – комунизъм значеше:

– Потъпкване на човешките права и достойнството на българските граждани; унищожаване на всякаква демократична форма на управление и избиране на управници; поставяне на съдбата на гражданите в зависимост от комунистическата милиция, бичът на която стана закон в страната; интересите на държавата се поставиха в пълна зависимост от желанията на СССР.

– Свободна и независима, България да стане само една формалност и фактически страната да бъде превърната в заддунавска губерния или седемнадесета съветска република.

– Загубата на всички придобивки, които бе извоювал свободолюбивият български народ през вековете с цената на неизброими жертви в двувековната борба с Византия и петвековната съпротива срещу Османската империя.

– Българските селяни, които представляват 75% от населението на страната, да загубят собствеността на земята си и от господари земевладелци и производители да станат слуги в държавните колхози, образувани от заграбената им земя.

– Българският работник, който се радваше на най-модерната социално-застрахователна система и беше свободен да избира работата си и да преговаря за заплатата си, да бъде превърнат в номер или бурма от държавната индустриална машина, без всякакво право да предявява каквито и да било искания за подобрене на условията на работа или по-добра заплата.

– Патриархалното българско семейство – люлката на възпитание и изграждане на бъдещите поколения, основата на морала и традициите, които крепят обществото, да бъде

разрушено, децата да бъдат превърнати в нови еничари, а високоуважаваната майка да бъде сведена до разменна монета за получаване на партийни постове.

– Българската православна църква, крепителка и вдъхновителка на българския народ през вековните борби за свобода, защитница на вяра, език и произход, възпитателка на човешки отношения, морал и чест, да бъде превърната в безбожническа пропагандна комунистическа институция, а свещенослужителите и вярващите да бъдат подхвърлени на преследвания, съпернически на инквизицията от Средните векове.

– Благоденстващият български народ, производител на блага и изобилна храна от всички видове, доволно изхранван, жизнерадостен и щастлив, да бъде сведен до зависещ от благоволенieto на червените диктатори, да виси с часове като просяк по магазините, да се нарежда и чака на безкрайни опашки за парче хляб.

– Българските граждани, без разлика на професия, местожителство, образование, вероизповедание – всички, които не са съгласни и не одобряват комунистическите идеи и принципи, дори без да са предприели какъвто и да е физически акт или открита опозиция, да станат жертва на кървав терор или да бъдат пратени в затвори и концентрационни лагери за нечовешки принудителен труд, откъдето 90% никога не се завръщат.

За България и българския народ Октомврийската революция беше нещо повече от предупредителен сигнал. Тя бе проявата на една смъртна опасност, която като лавина се приближаваше и застрашаваше да се изсипе и унищожи всички народни ценности и дори самата държава.

Както много пъти преди в българската история, така и сега, в момент на върховна опасност, реакцията на здравите народни сили не закъсня. На първо място, младежта напегна мишици и с нейния чист идеализъм се противопостави на напора на комунизма. Тия нейни усилия преди окупацията на страната от Червената армия се увенчаха с голям успех.

Комунизмът бе сразен. Опитите му да проникне в училищата бяха отбити. Стремещт му да се оформи като партия от политическо значение и със здрави основи сред народа ни пропагнаха. Комунизмът беше отречен от голямото множество българи. Шепя авантюристи и явно криминални елементи, скрити под маската на комунизма, се спотайваха и не смееха да се появят никъде. Веднага след окупацията на България и само поради съветската подкрепа загарабиха управлението и наложиха комунистическа власт с помощта на Червената армия. И до днес това насила наложено правителство управлява против волята на цял народ.

На погребението на д-р Иван Дочев – представители на БНФ, Инк и Съюз "Истина" пред параклиса на жертвите на комунизма, издигнат в Шуменските гробища

Не на забравата

Думата на
емигрантите

Проф.
Владимиръ

Николовъ, Сентъ Луисъ, САЩ
("Борба", януари 1971 г.)

България се нуждае отъ свобода

Който обича България, той трѣбва да ѝ желае свободата. Първо: свобода за самата България като държава, както и нейната международна независимостъ и държавно-правна самостоятелностъ. След това – свобода за България да постигне едно национално-етническо обединение, самобитенъ творчески развой и неограниченъ разцвѣтъ на българската вѣковна култура. И най-после: свобода за българина като членъ на едно мнозинство, съставено отъ духовни и стопанско-икономически личности. Свобода за всички ни като живи правни единици, свобода на вѣрвата, свобода за търсене на правда и истина, свобода на творчество, свобода на труда и собствеността.

Такова искане за свобода е естествено, неоспоримо, аксиомно. То трѣбва да се промисли и почувства основно. То трѣбва да се приеме съ духъ и воля, за да не стане никога предметъ на колебание.

Бъдеща България трѣбва да бжде свободна и ще бжде свободна! Този, който отхвърля тази аксиома, готви на България и на насъ всички, а сѣщо и на децата и на внуцитѣ ни упадъкъ, неволя и робство. Ние можемъ да споримъ не за самата свобода, но само за границитѣ ѝ и формитѣ на политическото и стопанското осъществяване.

Днесъ трѣбва да се признае, че стариятъ споръ между "либерали" и тѣхнитѣ опоненти загуби вече своя миналъ смисълъ и доби ново понятие. Презъ миналитѣ десетилѣтия въ свѣта станаха събития, които направиха този споръ още по-актуаленъ. Защото за първи пѣтъ в историята си свѣтътъ видѣ то-талитарна държава и изпита какво значи да бждешъ лишенъ отъ всѣкаква свобода. Правилно схващащи свободни хора отъ този свѣтътъ разбраха, че такъвъ строй въстава срещу Бога и срещу всички закони, природни и човѣшки, и че такъвъ строй служи на дѣлото на сатаната и затова е обреченъ на гибелъ.

Спорове за свобода се водятъ всѣкидневно, но това сж само за нѣкои отдѣлни видове на личната свобода, които сж въ зависимостъ отъ разнитѣ специфични закони на отдѣлнитѣ страни и държави, защото е невъзможно да се издаде една спасителна рецепта за всички народи и за всички времена.

Либералитѣ не можаха да предвидятъ, че неограничената лична свобода води къмъ развалъ и заробване. Такава свобода е детинщина и злото се крие не въ "принуждаването" или въ "държавната власт", както се проповѣдва днесъ, а въ безбожната и зла човѣшка воля, на която се дава безгранична и неконтролирана свобода. Затова всѣка лична свобода трѣбва да има своята мѣрка и своята форма, специфична за всѣки единъ народъ.

Противнитѣ на либералитѣ много по-вѣрно предвиждаха опасноститѣ отъ разюздане и тирания. Тѣ отричаха само известни видове на свободата, които смѣтаха за опасни, развратни. Тѣ не мислеха да отхвърлятъ всѣкаква свобода или пълната свобода, но винаги мислеха за човѣка като за една самостоятелна личностъ, която е призвана къмъ духовно, вѣтрешно самоуправление, самостоятелностъ и инициатива.

Новата тоталитарна държава се яви като велико потресение за тѣзи, които ратуваха за политическа свобода, но сѣщо и за тѣхнитѣ противници. Такъвъ изходъ, такава развръзка никой не очакваше.

Историческото наказание бѣ много тежко, но то трѣбва да бжде поучителнож Който не пази своята свобода, който злоупотрѣбява съ нея и я продава, той рано или късно бива лишенъ отъ нея във всичкитѣ ѝ форми.

Защото ние, въ България, имаме тази свобода преди 9 септември 1944 г. По кафенета и кръчми критикувахме строя, управнитѣ, дори и царския институтъ и никой не ни закачаше и не ни забраняваше тази критика. Вестницитѣ и списанията си позволяваха дори и неетични прояви. Ние имаме свободна наука, трудъ, собственостъ, кооперации, безбройни съюзи и организации, партии, чудесни селски общини и ние... роптаехме!

И само когато настана “истинската народна и пълна свобода”, свобода на гибелъ и разруха, само тогава мнозина отъ насъ разбрахме каква бѣше разликата. Защото ние като цѣлокупенъ народъ загубихме всичко!

Роптаехме навремето въ България срещу “непълна” свобода, срещу “недостатъчна закрила на гражданскитѣ права”... А всъщностъ трѣбваше само нормално напредващо подобрене на сѣществувашитѣ закони и общественъ редъ, защото всичко това само по себе си не става и не пада отъ небето. Това правило е вѣрно не само за нашата малка България, но е валидно и за великитѣ народи, включително и за Съединенитѣ щати. Но лековѣрнитѣ повѣрваха, че “новиятъ дѣдо Иванъ” ще имъ помогне и ще имъ донесе пълна кошница. Стана обаче така, че “Девети септември” на практика прати по дяволитѣ и “свободата на личността”, и завинаги унищожи правата, която тази личностъ притежаваше през времето на “царския фашизъм”...

“Революционнитѣ маси” въ България искаха да заграбятъ чуждото въ неограничено количество и безплатно. “Революционната интелигенция” вѣрваше, че българскитѣ селяни денонощно мечтаятъ колкото е възможно по-скоро да се наредятъ въ колхозитѣ или ТКЗС-тата. А всъщностъ “Девети септември” заграби всичко и ограби всички, унищожи личната собственостъ и въведе “мечтания социализъмъ” като предпоставка на бждещия комунизъмъ.

Българитѣ роптаеха навремето срещу “цензурата” – получиха комунистически монополъ на мисълта, словото, на печата и на индоктринацията въ училищата и главно въ университетитѣ.

Навремето се смѣташе, че “не е въ духа на времето” да бжде човѣкътъ черковенъ. Тази привилегия я оставяхме за бабите, обаче следъ 9 септември 1944 г., когато за да отидешъ въ църква и се помолишъ Богу, рискувашъ работата си или пенсията си, или мѣстожителството си, въпрѣки това младежитѣ, именно младежитѣ, тайно се черкуватъ и въставатъ срещу всички неправди спрямо религията ни.

Всѣки днесъ е дълбоко убеденъ, че българскиятъ народъ разбра, че преди “Девети септември” той наистина бѣ свободенъ, а следъ този день е станалъ пъленъ робъ!

И този опитъ, който съвременниятъ българинъ изпита на гърба си и плаща съ кръвъ, сълзи и потъ, ще бжде грамаденъ катализаторъ за едно небивало въ нашата история национално възраждане въ всички посоки и видове на национално-правния ни животъ.

**Комунистически
тероръ**

Какъ комуниститѣ “освободиха” България на 9 септември 1944 г.

(“Борба”, бр. 3 от 1973 г.)

На 9 септември 1944 г. и скоро следъ тази дата въ България бѣха избити надъ 100 хиляди български граждани: това бѣха българи отъ най-различни слоеве на обществото – граждани и селяни, мъже и жени, отъ всѣкаква възраст, отъ най-различни вѣроизповѣдания, отъ различни партийни групировки, по стотици отъ едно село или градъ.

Това не бѣха никакви “фашисти”, “нацисти” или “капиталисти”, понеже такива въ България не сѣществуваха. Това бѣха само български патриоти, обичащи своята Родина и противници на нейното поробване отъ комуниститѣ.

По-долу даваме само нѣколко автентични примѣра отъ хилядитѣ жертви на комуниститѣ, за да види свободниятъ свѣтъ какво го чака, ако още си прави илюзията, че може да има мирно сътрудничество съ червенитѣ палачи.

Също съ надеждата, че ще поотворимъ очитѣ на нѣкои нашенци емигранти, които въ умствената си слѣпота още мислятъ, че България се “освободи” на 9 септември 1944 г. и макаръ тука, на свобода, още блюдолизничатъ съ поробителитѣ на Родината ни. Ние нѣма да закѣснѣемъ да публикуваме имената на тѣзи наши ренегати, “търговци” съ червенитѣ си ортаци.

На 9 септември 1944 г. и скоро следъ тази дата въ България бѣха избити:

Отъ разни националности български поданици:

Василий М. Шапоченко, София, ул. Тича 4, убитъ на 22 септември 1944 г. – украинець

Агопъ А. Артанянъ, Пловдивъ, ул. “Александровска” 5, убитъ на 15 декември 1944 г. – арменець

Францъ Б. Меншикъ, София, ул. "Евл. Георгиевъ" 67, убитъ на 15 септември 1944 г. – чехъ
Мустафа Б. Тибаровъ, с. Бабекъ, Разложко, убитъ на 24 февруари 1945 г. – турчинъ
Петъръ К. Поставский, София, ул. "Артилерийска" 56, убитъ на 28 септември 1944 г. – руснакъ
Йона Г. Ганзовияну, с. Ново село, Видинско, убитъ на 23 мартъ 1945 г. – румънецъ
Райнхардъ И. Томанъ, София, ул. "Дебъръ" 56, убитъ на 24 мартъ 1945 г. – германецъ
Гюла А. Хегедюшъ, София, ул. "Царъ Фердинандъ" 28, убитъ на 29 септември 1944 г. – унгарецъ
Аврамъ Г. Бенатанъ, София, ул. "Три уши" 22, убитъ на 9 октомври 1944 г. – евреинъ
Яни Пападопуло, Варна, ул. "Шипка" 45, убитъ на 6 ноември 1945 г. – гръкъ

Разстрелване на петима млади легионери въ околността на Шуменъ на 24 септември 1944 г.

Навързани на площада въ с. Новоселци 56 български патриоти очакват екзекуция на 9 септември 1944 г.

Отъ разни религии:

Свещеникъ Петъръ Ивановъ, с. Саранци, Новоселско – православенъ

Свещеникъ Каменъ Б. Йонковъ, с. Островъ, Свищовско, убитъ на 22 септември 1944 г. – католикъ

Гарабедъ С. Караджанъ, София, ул. "Лавеле" 3, убитъ на 6 октомври 1944 г. – арменецъ грегорианъ

Стефанъ Б. Тодоровъ, Русе, ул. "Владимирска" 44, убитъ на 4 ноември 1944 г. – протестантъ

Исакъ Б. Леви, София, ул. Перникъ 45, убитъ на 24 февруари 1945 г. – евреинъ

Мехмедъ Д. Рашидовъ, с. Батакъ, Пещерско, убитъ на 9 септември 1944 г. – мюсюлманинъ

Отъ разни политически партии и организации:

Христо Недевъ, водачъ на легионеритѣ въ Варна, убитъ на 19 сепетмври 1944 г.

Никола Мушановъ, водачъ на Демократическата партия, умрялъ въ Софийския централенъ затворъ презъ 1952 г.

Славейко Василевъ, председателъ на Запаснитѣ офицери, убитъ на 2 февруари 1944 г.

Д-р Стефанъ Клечковъ, водачъ на "Бранникъ", убитъ на 29 априль 1945 г.

Кръстю Пастуховъ, водачъ на Социалистическата партия, удушенъ въ Сливенския затворъ презъ 1947 г.

Д-ръ Никола Минковъ, водачъ на "Млада България", убитъ на 2 февруари 1945 г.

Йосифъ Робевъ, председателъ на Запаснитѣ подофицери, убитъ на 24 септември 1944 г.

Климентъ Далкалъчевъ, председателъ на Българския националенъ студентски съюзъ, убитъ на 9 септември 1944 г.

Петъръ Габровски, водачъ на "Ратникъ", убитъ на 2 февруари 1945 г.

Генералъ о.з. Иванъ Каишевъ, водачъ на "Родна защита", убитъ на 9 септември 1944 г.

Стефанъ Язаджиевъ, водачъ на младитѣ Цанковисти, убитъ на 9 септември 1944 г.

Боянъ Стоилков, челникъ на "Отецъ Паисий", убитъ на 9 септември 1944 г.

Божко Ковачевски, председателъ на Туристическия съюзъ, убитъ на 9 септември 1944 г.

Полк. о.з. Георги Сокачевъ, председателъ на Ловния съюзъ, убитъ на 9 септември 1944 г.

Никола Таневъ, председател на Съюза на журналистите, убитъ на 9 септември 1944 г.

Кирилъ Дранговъ отъ УС на Вътрешната Македонска революционна организация, убитъ на 9 септември 1944 г.

Аспарухъ Минковъ, председател на Младежката Македонска организация "Вардаръ", убитъ на 9 септември 1944 г.

Отъ разни възрасти:

Тодоръ Божурковъ, Пещера, убитъ на 10 октомври 1944 г., 18-годишенъ

Димитър И. Поповъ, Разград, убитъ на 5 февруари 1945 г., 25-годишенъ

Димитър К. Стайковъ, с. Катуница, Пловдивско, убитъ на 24 октомври 1945 г., 36-годишенъ

Тодоръ Р. Кънчевъ, с. Мартинъ, Русенско, убитъ на 25 февруари 1945 г., 64-годишенъ

Аврамъ п. Андреев, Сталийска махала, Ломско, убитъ на 12 априль 1945 г., 72-годишенъ

Борисъ Т. Телаковъ, Шумен, ул. "Воловъ" 5, убитъ на 30 ноември 1945 г., 84-годишенъ

Запалени къщи на български патриоти въ с. Буново, Пиргонско

Обесени петима български офицери въ Брезникъ на 14 септември 1944 г.

Вечна да бжде паметъта имъ!

**На власт или не, комунистите са и си остават терористи
67 години от убийството на ген Христо Луков**

Роген е във Варна на 6 януари 1888 г. Завършва военното на Н. В. училище през 1907 г. и му е присвоен чин подпоручик. Участва във войните за национално обединение 1912-1918 г. като адютант на артилерийски полк, командир на батарея и на артилерийско отделение.

В последните дни на войната, под въздействие на комунистическата пропаганда, войниците напускат фронта. Възползвайки се от това, сръбската армия настъпва към Кюстендил по долината между Царев връх и Калин камък и обсадва със снаряди почти обезлюдените български позиции. В този критичен момент на позицията остава само Христо Луков. Тогава българските оръдия загърмели. Страхотен огън посрещнал настъпващите сърби и те били отблъснати.

След войните Луков е командир на артилерийски полкове, началник на Артилерийската стрелкова школа (1924-1928), на Учебното отделение на Артилерийската инспекция (1928-1934), командир на 2-ра и 3-та пехотни балкански дивизии. От 23 ноември 1935 г. до 4 януари 1938 г. е произведен в чин ген.-лейтенант и преминава в запаса. От 1942 година е водач на Съюза на българските национални легиони, с което заслужено заема място сред основоположниците на съвременния български национализъм.

Убит е на 13 февруари 1943 г. вечерта пред дома си в София от комунистическа терористична бойна група.

Генерал Христо Луков е носител на много отличия и награди, между които орден “За храброст” – IV степен, 1-ви и 2-ри клас, орден “Св. Александър Невски” – III степен без мечове и IV степен с мечове, орден “За военна заслуга” – I степен, и германски “Железен кръст” – II степен.

Животът на ген. Христо Луков ще вдъхновява поколенията за обич и саможертва пред олтара на Отечеството и ще гържи будно съзнанието на народа, защото **героите не умират!**

БОРБА

Колю Кондовъ, Ню Йоркъ
(“Борба”, бр. 3 от 1963 г.)

Три години в лагера Бълене

Усилията на народа ни съ цената на скъпи жертви да се освободи от комунистическото робство нѣма да престане, независимо каква форма ще вземе борбата му. Вследствие аномалните вътрешни условия и поуката от резултатите на развилите се международни събития тази форма на народната съпротива против червената диктатура се изменя съответно.

Новината, че унгарският народъ въстана през октомври 1956 г. и успѣ за кратко време да се освободи от комунистическата тирания се посрещна съ голѣмъ ентузиазъмъ от всички ни. Народътъ ни се вълнуваше и съ голѣмо внимание следеше развиващите се събития средъ унгарския народъ. Негодуванието срещу комунистите бързо взимаше решителна форма. Открито започна да се говори, че “дните ви сж вече преброени” и че “сега вече ще отговаряте за всички престѣпления, които сте извършили”. Въ нѣкои населени мѣста се нанесоха побоища надъ партийни функционери и комунистически първенци. По домовете на комунистическите партийни секретари и служители на Държавна сигурност се поставиха отъ незнайна ръка инициалите Б. Ж., което значеше “бърза жертва”.

Комунистите, отъ своя страна, бѣха изплашени до такава степенъ, че нощно време не спѣха по домовете си или пъкъ намираха поводъ да “заминатъ” въ другъ градъ, където не ги познаватъ. Вишните партийци и служители на Държавна сигурност прекарваха нощите групово, въоръжени до зъби или пъкъ се криеха по прашните тавани на свои близки и познати. Стараеха се да се подмилкватъ на познатите националисти въ града, увѣрявайки ги, че те сж станали партийци “по принуждение”. Съ една дума, страхътъ на комунистите беше неописуемъ! Те знаеха, че едва ли биха избѣгнали народната мъст!

Всички следѣхме съ голѣмо внимание предаванията на западните радиостанции. Недоумѣвахме защо западните сили още се бавят, не взиматъ решителни мѣрки и не подкрепятъ унгарския народъ, който съ собствени сили се бѣше освободилъ. И когато червените танкове нахлуха въ Унгария и премазаха подъ своите вериги въстаналата унгарска младежъ, изоставена сама на себе си, тогава разбрахме, че дребните партизански смѣтки на още по-дребните западни политици бѣха по-ценни отъ свободата на единъ малкъ народъ, извоювана съ толкова много кръвъ!

Преоценявайки пасивността на Запада и обратния развой на събитията въ Унгария, комунистите въ България бързо се съвзеха. Още на 5 ноември 1956 г. българският народъ отново бѣ подложенъ на тероръ и мъчения. Всички, които бѣха смѣтани отъ властта за неблагонадеждни и проявили се

антикомунисти, дори и съ една дума или забелѣжка презъ време на унгарскитѣ събития, а това бѣха хиляди и хиляди българи, жадни да видятъ свободата, минаваха презъ специално “следствие” на държавната милиция. Голѣма частъ отъ тези невинни българи бѣха сѣдени и съ дългосрочни присъди хвърлени изъ затворитѣ, друга частъ изпратиха за принудителенъ тежъкъ трудъ въ отново открития лагеръ Бѣлене, Свищовско.

На 5 ноември 1956 г. въ 3 часа сутринѣта група въоръжени милиционери счупиха вратата на спалнята ми и нахлуха въ нея. Следъ като ми завързаха рѣцетѣ на гърба, почнаха да ми нанасятъ удари съ прикладитѣ на автоматитѣ и пистолетитѣ си, безъ да продуматъ ни една дума. Така завързанъ, ме откараха до близкия милиционерски участъкъ, където ме захвърлиха въ една килия до 2 часа следъ обѣдъ. Презъ цѣлия денъ и следващата нощъ докарваха нови жертви и така препълниха малката килия, че просто нѣмаше мѣсто даже да стоимъ прави. На следващия денъ съ вързани рѣце по двама бѣхме натоварени на камиони, за да ни закаратъ до гара Кърджали. Пѣтуването бѣше убийствено. Нахвърляни на пода на камиона съ лице надолу, тласкани и подмѣтани по лошитѣ родопски пѣтища, при най-малкото негодувание или стонъ безмилостно удряни отъ седящитѣ върху насъ милиционери, изминахме 93 км по това убийствено шосе. Така изранени, издраскани и съ покрити съ кръвъ лица, едва държащи се на краката си, пристигнахме на гара Кърджали, където ни очакваха нашитѣ близки, научили се вече за нашето заточение. Въ продължение на цѣлия денъ пристигнаха камиони отъ околията и града, пълни съ полуживи или измрѣли по пѣтя народни мъченици. Гѣсти кордони отъ милиционери не позволяваха на роднинитѣ ни да се приближатъ до насъ и да се сбогуватъ. Измрѣлитѣ по пѣтищата се събираха въ дошлитѣ камиони и се изкарваха извънъ града, където се заравяха въ незнайни мѣста. Насъ натикаха по стотина души въ конски вагони, запечатаха вагонитѣ и всрѣдъ писъцитѣ и проклятията на роднинитѣ ни ни поведоха къмъ незнайната ни сѣдба.

На другия денъ сутринѣта пристигнахме въ Хасково, където бѣхме откарани въ Окрѣжното управление на милицията. Тукъ бѣхме подложени на специално “следствие”, придружено съ жестоки побоища и непосиленъ гладъ. При първото ми повикване на “следствието” бѣхъ отведенъ при милиционерския капитанъ Мечевъ. Той ме посрещна още отъ вратата съ ругатни и закани, че е дошло време да се справятъ съ всички “легионери”, “народни врагове” и “американски агенти”. Не следъ дълго пристигна и началникътъ на Държавна сигурность Кръстю Пандовъ, придруженъ отъ четирима негови служители. Влизайки, ми показа вестникъ “Работническо дѣло”, на първата страница на който имаше снимка отъ революцията въ Унгария. Крещейки въ лицето ми: “Така ли щѣхте да ни избивате?”, “но сега вмѣсто вие, ние ще ликвидираме всички ви”... Следъ тези поздравителни думи се обърна къмъ придружаващитѣ го бабаити съ думитѣ: “Какво чакате, почвайте го!” Единственото, което помня, е, че всѣки единъ отъ тѣхъ грабна по една отъ стоящитѣ до печката цепеници и почнаха да ми нанасятъ удари, кой гдето свари. Свѣстихъ се въ килията, цѣлъ потъналъ въ кръвъ, съ почернѣли меса. Не можахъ да се помръдна отъ болки. Умирахъ за капка вода. Така прекарахъ изоставенъ два дни и две нощи. На третия денъ ми подхвърлиха парче мухлясалъ хлѣбъ и малко вода въ една счупена стомна. Скоро следъ това ме изведоха пакъ на “следствие”. Почнаха да ми задаватъ въпроси, питаха ме за имена, адреси, дейность на мои приятели и политически другари, на които въпроси азъ отказвахъ да отговарямъ. Последва сѣщата процедура съ цепеницитѣ, този пѣтъ комбинирана съ гумени трѣби, но само отъ двама ексекютори. Това “превъзпитание” последва двуседмиченъ карцеръ, при строгъ гладенъ режимъ. Агентитѣ на Държавна сигурность бѣха озвѣрели. По цѣли дни и нощи се чуваха писъци и резове, придружени съ тѣпи удари на нещастницитѣ, замъкнати на “следствие”, като ги караха да признаватъ своята антикомунистическа дейность. По едно време, за да не се чува този адски шумъ, пуснаха два мотоциклета да гърмятъ презъ цѣлата нощъ на двора на милицията.

Следъ гладния режимъ, отъ който едва се държахъ на краката си и не можехъ да ходя безъ чужда помощ, бѣхъ отведенъ отново на “следствие” – сега при другъ следовател, Дичо Кумановъ, известенъ съ своята жестокость, авторъ на много убийства следъ 9 септември 1944 г., а също така презъ време на своитѣ прочути “следствия”. Спомнямъ си единъ младъ русъ момъкъ, легионеръ отъ гр. Марица, Каню Наневъ, който следъ единъ такъвъ рѣпитъ въ канцеларията на следователя-салистъ не дойде въ съзнание два дни и на третия почина.

На новия следовател бѣше въ помощъ винаги и капитанъ Мечевъ. Още отъ вратата, за да не губятъ време, ми връзваха рѣцетѣ съ белѣзници на гърба, съ единъ ударъ съ цѣпеницата ме сваляха

на пода и задавайки ми стереотипните въпроси, скачаха на гърдите ми съ ботушитѣ, докато преставах да викамъ и загубвахъ съзнание. Тогава викаха старшия Христоско, който ме завличаше въ карцера, който бѣше единъ на единъ метъръ и, за да бѣде още по-комфортна обстановката, изливаше една кофа вода по замръзалия подъ. Това се повтаряше всѣки Божи день въ продължение на осемъ дни. Отъ скачането на гърдите ми съ ботуши ми счупиха две ребра. Също костѣта на лѣвото ходило бѣ счупена. Не можехъ вече нито да ходя, нито да стоя правъ. Приличахъ на трупъ, цѣлиятъ подуть и почернялъ. Губехъ съзнание много често и въ тъмния карцеръ, лежейки по замръзалия подъ, не знаехъ дали е день или нощъ.

На 21 декември 1956 г. ме освободиха отъ карцера и махнаха белѣзниците отъ рѣцетѣ ми. Почнаха да ми даватъ по-добра храна, но въпреки всичко азъ едва дишахъ поради счупените ребра и още не можехъ да ходя съ счупеното си ходило. Две седмици следъ това заедно съ още 25 арестанти ни натовариха на единъ конски вагонъ, като ни казаха, че ни изпращатъ на “поправителния лагеръ” Бѣлене. Пѣтувахме едно денонощие въ този неотопленъ вагонъ, посрѣдъ зима, безъ храна, безъ вода, пребити и премазани отъ бой.

На следващата сутринъ ни свалиха на гара Бѣлене, където разбрахме, че не сме само ние, защото видѣхме много вагони като нашия, пълни съ заточеници отъ всички краища на България. Заобиколиха ни голѣмъ брой милиционери, въоръжени съ руски шмайзери и съ дълги тояги. Бѣхме къмъ 400 души, събрани отъ всички вагони. Прекараха ни съ понтони презъ рѣкава на Дунава, който не бѣше замръзналъ до островъ Персинъ. Въ нашата група се намираха и къмъ 50 жени, които отдѣлиха тука. Насъ ни подкараха къмъ обектъ Втори, който се намираше на около 13 км отъ мѣстото, където ни свалиха. Земята бѣше покрита съ снѣгъ надъ 50 см. Караха ни презъ заснѣженото поле, а не презъ отжпкания пѣтъ, като ни караха да тичаме, при което охраната постоянно ни нанасяше удари съ тоягите, понеже не сме тичали бързо. Който изоставаше или падаше отъ изнемога, стреляха съ шмайзерите надъ главата му и нещастникътъ съ смъртен страхъ напръгаше и сетните си сили да тича и да спаси живота си.

На всѣки 3 км охраната се смѣняше и за да не се преуморяватъ отъ тичането, ние се предавахме на други тѣхни отпочинали колеги, въоръжени също съ животинска жестокость и дълги здрави тояги. Тичането и боятъ продължи до самия обектъ, цѣли 13 километра! И за да не би нашето изтезание да се види недостатъчно на началството, като последенъ етапъ ни накараха съ дрехите да преминемъ презъ блатото, газейки до кръста ледената вода. Милиционерите, разбира се, преминаха презъ моста. Така кървави, подути и премръзнали, съ вкочанени дрехи, боси и гладни пристигнахме на обектъ Втори въ лагера Бѣлене за “превъзпитание”. Настаниха ни въ съответните неотоплени бараки, които на повечето отъ насъ бѣха познати. Забравихъ да спомена, че преди две години прекарахъ само 4 месеца въ същия лагеръ, презъ който кратъкъ периодъ, изглежда, не можахъ да ме превъзпитатъ!

Лагерътъ на обектъ Втори се състоеше отъ около 20 дървени бараки, полуизгнили, презъ ралжците на които свиреше ледениятъ дунавски вѣтъръ. Отъ двете страни въ бараката бѣха наредени двуетажни нарове отъ върбови клони. За завивки имахме по едно скъсано одеяло. Освѣтление нѣмаше.

Имаше малко помещение за кухня, пригодени за готвене на общата храна на всички лагеристи. Друго малко помещение представляваше нещо като лѣчебница, където обаче никога не видѣхъ да се мѣрка санитаръ или боленъ, или раненъ лагеристъ. Имаше също малка лавка, въ която се продаваше мухлясали цигари, хартия и пливове за писма и други дребни работи. Лагерътъ бѣ обграденъ съ двоенъ редъ мрежа отъ бодлива тель, високъ 3 метра, задъ него ровъ съ 2 метра дълбока вода, широкъ 10 метра. Пазеха ни милиционери, въоръжени съ шмайзери, които стреляха безъ предупреждение, ако нѣкой лагеристъ се приближеше 3 м до телената мрежа. Не малко лагеристи платиха съ живота си, като се опитаха да преминатъ мрежитѣ. Доколкото ми е известно, само единъ-единственъ лагеристъ, български майоръ, ако не се лъжа, отъ Пловдивъ, презъ лѣтото на 1957 г. съ нѣколко кратуни и шишета преплува Дунава до Румъния. Оттамъ отново преплува Дунава въ Югославия, премина цѣлата страна нелегално и пристигна, мисля, въ Триестъ. Днесъ този герой е живъ и здравъ въ Съединените щати. Надѣвамъ се единъ день той да опише своята геройска история!

Храната въ лагера бѣ неопикуемо лоша: нѣкаква водниста чорба, направена отъ неизвестни материали. Хлѣбъ по 200 грама на день, много често мухлясалъ. На 7 февруари 1957 г. ни съобщиха, че

можемъ да пратимъ по една стереотипна картичка съ нѣколко продиктувани реда до нашитѣ близки, които още не знаеха за нашата сѣдба. Това нареждане обаче се отмиѣни още същия день. Едва на 10 мартъ ни се раздадоха картички съ написано съдържание: живъ съмъ и съмъ здравъ. Адресътъ ми е подѣление 0789 МВР – Бѣлене, Свищовско. Първитѣ шесть месеца прекарахме при специаленъ гладенъ режимъ, безъ право на получаване на пари или колети, както и на купуване отъ лавката. Рано презъ пролѣтътъ на 1957 г. започнахме да строимъ диги на острова. Началникъ на лагера бѣше полковникъ Кумановъ, а помощникъ – майоръ Гоговъ. Представителъ на Държавна сигурность бѣ Борисъ Митевъ.

По нареждане на Държавна сигурность се образува култсъветъ. Този “културенъ съветъ” имаше задача да ни проагитира и принуди да се откажемъ отъ нашитѣ идеи и разбирания и да се приспособимъ и сътруднимъ на комуниститѣ. За председателъ бѣше назначенъ Атанасъ хаджи Поповъ, адвокатъ отъ Варна, секретаръ Господинъ Коларовъ отъ с. Любимецъ и помощникъ Никола Зеленогоровъ, адвокатъ отъ Кърджали. И тримата бѣха видни дѣятели отъ групата “Пладне”. Тази комисия успѣ съ заплахи и тероръ да накара една частъ отъ лагериститѣ, по-наивни и слабохарактерни хорица, да подпишатъ декларации, че се отказватъ отъ досегашнитѣ си идеи и че въ бѣдеще ще сътрудничатъ на комунистическата власть. Всички, които подписаха тези декларации, бѣха освободени отъ лагера на 4 септември.

Презъ пролетътъ на 1958 г. пристигна новъ началникъ на лагера полк. Иванъ Тричковъ, роденъ отъ с. Бѣлица, Разложко, и помощникъ кап. Горановъ отъ Плѣвенско. Режимътъ на лагера стана непоносимъ! Трудовитѣ норми бѣха увеличени, като за обикновена норма се опредѣли изкопаване и извозване на 5 до 6 кубика земя, а наказателна норма – 10 кубика. Презъ юни 1958 г. капитанъ Горановъ разстреля насрѣдъ плаца на лагера младежа Стефанъ (презимето му не си спомнямъ) отъ София, понеже билъ “саботиралъ трудовитѣ норми”. Следъ като ни прекараха предъ трупа на убития ни другаръ, капитанъ Горановъ ни заплаши, че ако не се откажемъ отъ борбата ни срещу властътъ, до есенътъ на 1958 г. всички ще ни убие като този “гадъ”, сочейки трупа на убития.

Непрекъснато пристигаха нови жертви на кървавия режимъ. Всички изтъкнати представители на националнитѣ сили, бѣха поставени въ специални бригади, при тежка норма отъ 10 кубика земя дневно, за което имаше нареждане отъ Министерството на вътрешнитѣ работи, за срокъ от 6 месеца отъ пристигането имъ, Поради това, че не можеха да изработятъ нормитѣ си, повечето стари хора биваха заставени цѣли нощи да режатъ дърва или да носятъ тухли на грѣбъ за новостроящитѣ се казарми. Между тѣзи хора бѣха бившиятъ министър-председателъ Константинъ Муравиевъ и множество народни представители отъ опозицията до 1947 г. Капитанъ Горановъ съ садистична жестокость нанасяше всекидневно побоища надъ лагериститѣ. Караше първо да му връзватъ жертвата, поваляха нещастника на земята и така почваше да скача съ ботушитѣ по гърдитѣ му. Много ребра изпотроши този палачъ и много отъ жертвитѣ му скоро ги пресели въ вечностьта. Често караше криминалнитѣ да удрятъ съ лопатитѣ насъ, политическитѣ лагеристи, което тѣ вършеха съ голѣма радость и усърдие!

Презъ пролетътъ въ лагера се появи болестътъ грипъ и поради липсата и на най-малка медицинска помощ, повечето отъ възрастнитѣ лагеристи измрѣха. На 16 априль 1959 г. умрѣ дългогодишниятъ касиеръ на Демократическата партия въ София Христо Манафовъ. Всекидневно умираха по нѣколко души. Комендантътъ Тричковъ и помощникътъ му Горановъ ликуваха, понеже така се унищожиха много добри патриоти и изтъкнати общественици. Тричковъ викаше: “Трупове искамъ да виждамъ всѣки день, всички до единъ трѣбва да изпукате тука, затова сме ви докарали тука” и пр.

Недалечъ отъ нашия лагеръ се намираше лагера за жени. Тамъ се намираха надъ 600 заточенички. Той се състоеше отъ десетина бараки, които сѣ били по-рано използвани за обори. Баракитѣ бѣха обградени както нашитѣ съ високи телени мрежи и охраната бѣше въоръжена също съ руски шмайзери. Принудителниятъ физически трудъ бѣше също задължителенъ и за женитѣ. Тѣ работеха за обикновена норма 8 кубика земя. Това бѣха непосилни норми, като се има предвидъ извънредно слабата храна и ежедневиия физически и мораленъ тормозъ надъ лагеристкитѣ. Всички ние – мъже и жени, работехме съ хамути и така не се отличавахме съ нищо отъ работния добитѣкъ, на когото впрочемъ давахме много по-добра храна отъ нашата. Много отъ женитѣ правеха опити за самоубийство, нѣкои сполучаха, но които оставаха живи, ги чакаше следъ това страшни наказания!

През 1958 г. докараха единъ младъ българинъ, който е билъ дълги години емигрантъ. Същиятъ бѣше отъ Радомирско, на име Константинъ и по лично желание се връща отъ Австралия. Наричахме го Австралиеца. Този нашъ сънародникъ, следъ като е пристигналъ, веднага е билъ отведенъ въ Държавна сигурност, където при обичайнитѣ “следствия” сж го карали да дава сведения за нашата емиграция въ Австралия. Всичко, което е носилъ съ себе си, даже и паритѣ му, е било конфискувано още на границата. Малкото нещо, което е успѣлъ да прикрие, тука, въ Бѣлене бѣ изкрадено отъ надзирателитѣ и пазачитѣ. Заставенъ да говори най-лоши и измислени работи за нашата емиграция въ Запада, той си блѣскаше главата какво да измисли и да излъже, за да избѣгне боя и наказанията. Следъ него докараха втори емигрантъ, който се връща отъ Канада. Той бѣ на 30 години на име Тодоръ, който само единъ месецъ следъ пристигането въ лагера полудѣ отъ непрестанния тормозъ. Той е билъ подмаменъ отъ комуниститѣ, че нищо нѣма да му се случи въ България и горкото момче не можа да издържи тормоза и разочарованието си. Докараха и трети емигрантъ, също доброволно завърналъ се отъ Франция, на възраст около 28 години, родомъ отъ Видинско. Скоро той се разболя отъ туберкулоза, по едно време зачестиха неговитѣ “следствия” и единъ день не се върна вече въ баракитѣ. Доста българи се завърнаха доброволно и отъ Гърция, повечето отъ които бѣха сложени при криминалнитѣ лагеристи. Отъ тѣхъ имаше трима отъ Ивайловградско и единъ отъ Свиленградско, имената на които не мога да си спомня вече. Бѣше докаранъ и Желю Йовчевъ отъ Бургасъ, който е билъ 9 години емигрантъ въ Гърция.

Животътъ въ лагера бѣше ужасенъ! Гладни, измжчени, недохранени, лагеристите приличахме на скелети. Тѣлата ни бѣха покрити съ струпеи и рани отъ постоянния бой, който ни се нанасяше почти всѣкидневно. Ржцетѣ ни бѣха винаги напукани, кървави, вкочанявали отъ студа. Сутринъ всѣки бързаше да понамокри ржцетѣ си и краката си, та малко да се поотпуснатъ отъ вдървяването презъ нощта. Вечеръ, връщайки се отъ обектитѣ, повечето отъ насъ ни поставяха да работимъ извънреденъ нощенъ трудъ или ни захвърляха въ карцеритѣ, защото не сме изпълнявали нормата.

При такива условия, подложени на сигурно унищожение, прекарахъ три години на островъ Персинъ. Презъ 1959 г. внезапно ни съобщиха, че лагерътъ се закрива и скоро следъ това бѣхме освободени. При освобождението единъ отъ инспекторитѣ се обърна къмъ насъ съ думитѣ: “Молете се на вашия Господъ този пжтъ ваканцията ви да бжде по-дълга! Иначе, ако влезете отново въ Бѣлене, излизане има само съ краката напредъ!” Ние всички знаехме, че това освобождение е временно, докато сж ществува комунистическата властъ въ България. И действително, презъ 1961 г. се отвори новъ лагеръ край Ловечъ. Този пжтъ обаче, знаейки какво ме чака като легионеръ, предпочетохъ риска отъ смъртта предъ бавното умирање въ лагеритѣ. Наговорихме се съ двама мои приятели и една нощъ преминахме границата. Сутринта на 17 мартъ 1961 г. зората на свободата ме озари въ свободния свѣтъ!

Така накратко азъ се постарахъ да възпроизведа моитѣ страдания изъ лагеритѣ и затворитѣ въ комунистическа България. Това, което описахъ, е само една малка бримка отъ веригата на нещастия, отъ които българскиятъ народъ е опасанъ. Българскитѣ комунисти съ своята жестокостъ надминаха и своитѣ учители, енкаведиститѣ. Следъ 9 септември едва ли има семейство въ България, отъ което поне единъ членъ да не е убитъ, жестоко изтезаванъ или лежалъ по затвори и лагери.

Азъ много бихъ се радвалъ, ако тѣзи мои редове допринесатъ, щото тѣзи наивници, които още вѣрватъ въ “демократичността” на кървавия червенъ режимъ въ нашата Родина, да потърсятъ истината отъ хора, преживѣли тази “демократичностъ” на собствения си гръбъ. Та тѣзи български и чужди политици въ емиграция, които още смѣтатъ, че България се е освободила на 9 септември 1944 г. отъ “фашисткия” режимъ, отъ сърдце имъ пожелавамъ да се върнатъ въ България и поживѣятъ поне 6 месеца, предпочително, въ лагера за “превъзпитание” Бѣлене!

Сигуренъ сжмъ, че българскиятъ народъ никога нѣма да забрави своитѣ погинали синове по лагери и затвори. Също едва ли ще прости на тѣхнитѣ жестоки убийци – комуниститѣ. И за да не се забравятъ свѣтлитѣ имена на погиналитѣ наши патриоти, а също и на тѣхнитѣ палачи, азъ апелирамъ къмъ всѣки български емигрантъ да опише простичко, по народному своя животъ и страдания въ комунистическа България. Тѣзи редове ще бждатъ единъ день материалътъ, съ който ще се гради този мраченъ епизодъ отъ историята на нашата Родина!

Всичко, което описахъ тукъ, нека Богъ ми е свидетелъ, е истина!

Демокрацията и комунизъмът

Демокрацията е управление, при което върховната власт принадлежи на народа и се упражнява отъ народа. Това предполага, че всеки членъ на обществото свободно, непринудено, неподкупно, осъзнато и просвътлено дава своя гласъ при решаване на общи проблеми и избира мѣзи, които ще управляватъ отъ негово име.

Възможно ли е това въ днешна България?

Повече отъ 45 години българскиятъ народъ бѣ подложенъ на невижданъ въ историята ни тероръ. Само мѣзи, които не сж преживѣли ужаситѣ на 9 септември и следващитѣ години, не биха могли напълно да разбератъ дълбочината на комунистическия престѣпления. Физическото унищожение на цвѣта на една нация подъ лозунга на “революционната яростъ” се проведе съ методи на садизъмъ и животинска жестокостъ отъ изчадия на последни издънки, които во вѣки ще хвърлятъ сѣнката на позора и срама върху всички ни.

Травмите отъ мѣзи ужаси не могатъ да не оставятъ неизлечими следи върху съзнанието на онѣзи, които сж ги преживѣли и мѣхнитѣ деца, възпитани отъ мѣхъ.

Не е тайна моралното падение, унижението, душевнитѣ страдания и вътрешно разцепление, на което сж били подложени всички безпартийни, а да не споменаваме за физическитѣ изстѣпления върху мѣзи, които бѣха по концлагери и затвори.

И надъ тази безправна маса стоеше една партийна мафия начело съ Политбюро, Централенъ комитетъ, партийни секретари и благодетелствани членове, които крадѣха, убиваха, разрушаваха всички национални ценности. А мѣзи издънки сж все още навсѣкжде въ тайнитѣ служби, въ Народното събрание, днесъ дори и въ Министерския съветъ.

Единствениятъ начинъ семената на демокрацията да пуснатъ корени на българска земя е тя да бжде очистена отъ комунистическата отрова.

Въ противенъ случай всички начинания ще бждатъ задушавани, саботирани и унищожавани. Партията имаше възможностъ да покаже, че е промѣнена и е станала конструктивна сила. Опитътъ съ връщането на земята, ликвидационнитѣ комисии, приватизацията, реформитѣ въ административната, правосъдната и данъчната система показватъ, че БКП е непромѣнена, независимо отъ нейното име. Синоветѣ следватъ пътя на бацитѣ си – разлика между Пирински и Зайковъ, между Карло и Андрей нѣма.

Време е българскиятъ народъ по села и паланки да осъзнае откъде иде злото! Да намѣри сили, да превъзмогне напластения страхъ за насъщния и работното мѣсто, насажданъ 45 години отъ партията.

Истинска демокрация може да има само тогава, когато терористичната комунистическа партия бжде поставена извънъ закона и всички бивши членове на Политбюро, ЦК и заемащи висши постове наказани за мѣхнитѣ престѣпления спрямо народъ и нация по собственитѣ имъ закони. Списъкътъ на мѣзи злодеяния е дълъгъ:

Нарушение на човѣшкитѣ права за свободно движение, свобода на събрания и кореспонденция.

Убийства на невинни хора по затвори, концлагери и гранични застави.

Психическо и физическо унищожение въ психиатрически отгѣления и болници.

Незаконно присвояване на частни и държавни имоти.

Финансиране и подпомагане на интернационални и терористични организации и държави.

Подпомагане и извършване на незаконна търговия от страна на гържавата с наркотици и оржие.

Убийства и отвлечения на чужда територия.

Върховно национално предателство – присъединяване на България къмъ СССР.

Все още съществува една група от народа, която не може да осъзнае престъпленията на братоубийството, която не вижда или не иска да види греховете на тия, които ги върха и така поематъ тѣзи грехове върху себе си.

Какъ може да се обясни факта на непокаянието и на носталгията къмъ “хубавото

минало” – минало, когато хора бѣха хвърляни за храна на свинетѣ?

Ако за тѣзи хора грѣхътъ остава неразбранъ и покаянието непонятно, то тѣ трябва да бждатъ низвергнати отъ цивилизованата общност, трябва да имъ бждатъ отказани правата на демократичното общество. Престъпници и тѣзи, които прѣко или косвено, чрезъ гѣла или мълчание ги поддържатъ, нѣматъ моралното право да бждатъ избирани или избиратели!

Докакто съществува комунистическа партия подъ каквото и да е име, не може да има демокрация въ България.

А. Д.

“Борба”, бр. 2, май 1993 г.

Дискусионно

Дешифрирано!

Конституцията е основният закон, общественият договор, който утвърждава гържавното устройство (върховната власт) и регламентира взаимозависимостта между органите на власт, управление, съд, прокуратура и граждани.

Изпълнението на разпоредбите на Конституцията, на нейните повели, е задължение на всички институции, представляващите ги органи и физическите лица, на територията на която е прието да се смята за първична.

Неизпълнението или нарушаването на Конституцията – несъобразяване с разпоредбите ѝ, води до актове, които не произвеждат желаните правни последици, и при всички случаи биват санкционирани.

Тук приемаме евентуалната критика, че това е известно на всеки гражданин и институция. Даже сме готови да се присъединим към нея, **ако представителите на някои водещи ведомства не даваха лош пример с пренебрегване на правилото, че пред Конституцията и законите всички са равни**, заради което им го припомняме. Това се налага, защото едни вероятно смятат, че могат да се самоизключат от общото правило за равенството, забравяйки, че властта им е делегирана от върховния суверен – народа, когото те патетично, със слово предизвикателно заплашват. Други правят изявления, граничещи с клевета, без да гържат сметка, че рангът, който имат, не ги освобождава от задължението да премерват думите, излезли от техните уста. Трети, без да преценят (в контекста на цялата мисъл) изказването, вадят отделни думи или части и ги размахват за обществена консумация, за да задоволят собственото си его.

На първите, вторите и третите съвсем скромно, като граждани, искаме да кажем:

Господа, това, което правите, е противоположно и неприемливо от обществото. Не забравяйте, че Конституцията и законите са основата на гържавата. Изпълнението им е от еднаква значимост за нас, както и за вас.

Не забравяйте също, че първото условие да живеем като свободни хора в границите на държавата, наречена България, **изключва възможността свободата да се превръща в езикова слободия и да служи за разчистване на лични или колективни сметки.**

В предизборните си декларации участващите в последните парламентарни избори не се измориха в словесната си надпревара да обещават на избирателите, че при извоюване на изборна победа и поемане на властта животът им коренно ще се измени, защото ще настъпи обрат в консумирането на властта и това ще рефлектира в положителна посока за подобряване на икономическия им статус. Нищо лошо в това мечтаното и желаното да стане изпълнено. Но както казва народът, “едно е да искаш, второ е да можеш, а трето е да го изпълниш”...

Така или иначе изборите отшумяха, резултатите станаха известни. С не малко мнозинство политическа партия Граждани за европейско развитие на България (ГЕРБ) спечели изборите и днес ръководи събините на България. В нейната предизборна програма също не липсваха декларации и обещания като:

– Ще възстановим реда и законността в страната дори ако се наложи и с Крумово законодателство.

– Ще възстановим авторитета на Конституцията и законите.

– ГЕРБ има интелектуален експертен потенциал, който, ако спечелим изборите, ще покаже на какво е способен.

– Ще направим всичко възможно, съгласно съществуващото законодателство, държавата да си върне 4000 (четири хиляди) декара земеделска земя и гори, нагвзети от Симеон Сакскобургготски неправомерно по Закона за реституцията.

– Ще се справим с мафията и организираната престъпност.

– Бившият министър-председател и председател на социалистическата партия Сергей Станишев и председателят на Движението за права и свободи Ахмед Доган ще бъдат наказани за извършени от тях закононарушения и престъпления – ще ги гоним до затвора.

– Ще има възмездие за всички, които са нарушили законите и са останали несанкционирани.

– Престъпниците в униформа ще влязат в затвора.

– Ще преборим сенчестата икономика.

– Ще направим престижно името на България в Европейския съюз.

– Ще възстановим еврофондовете за България.

– Ще напълним хазната с по-високи приходи от мита и акцизи.

– Ще затворим кранчето на контрабандата.

– Ще изчистим органите на властта от лица, които са работили против интересите на България преди и след 10 ноември 1989 г.

– Ще успокоим обществото, като му осигурим защита от крадци и хулигани.

– Ще създадем условия за развитие на дребния и средния бизнес.

– По възможност ще върнем на право имащите незаконно отнетите им имоти и където това е свързано с престъпление, ще вкараме престъпниците в затвора. И т.н.

В най-общи линии това са жалоните, поставени предизборно, за ориентир на гражданите за онова, което предстои да извърши политическа партия ГЕРБ при спечелване на изборите.

След поемането на властта от ГЕРБ народът със заострен поглед и слух зачака най-вече настъпване на чудото – **възстановяване на обществения ред и законност, равенство пред законите и справедливост**, които като че ли бяха забравени не само от политическите сили, изредили се във властта, но и от Бога.

Четейки предизборните обещания на ГЕРБ, впечатляващо е, че липсва “жалон”, насочващ към акта на 10 ноември 1989 г., който е значим с това, че фактически откри пътя на българските граждани към ефективно участие във властта. Но при отсъстващи ориентири за тази липса, като причина несериозно звучат всякакви коментари за следствието (каквото е продължилият вече 20 години български преход от диктатура на комунистическата партия към демокрация), без да бъде точно формулирана причината. Няма следствие без причина, дори и тогава, когато то самото (следствието) от своя страна се превърне в причина.

Разбулването на тази причина, назоваването на която е табу за управляващите, стана по прищявката не на тази или онази политическа сила, а от времето и фактите, които то неумолимо извади на показ. Те именно говорят убедително, че актът на 10 ноември 1989 г. в България е резултат от отпадане на социалистическата политическа и икономическа система като световен фактор и за победа на демократичните сили над тези на диктатурата, водени от комунистическия Съветски съюз. Те говорят и за това, че сценарият за периода, когато комунистическата партия в България ще се прости с пълната политическа власт, е строго програмиран, проигран и готов за действие, скрит в сейфовете на комунистическите централи. От последващите действия стана видно и на незрящите, че стратезите му са точно определили ролите, които комунистическият елит, репресивните органи на комунистическата власт (Държавна сигурност и нейните доброволни или доброзорни сътрудници) и така наречените дисиденти (лъжедемократи) ще се вместят в прехода, за да не може той, колкото е възможно по-дълго време, да бъде осъществен, от една страна, и от друга – саботирайки го, да държат открит пътя на комунистите към властта.

Всичко това бе извършено пред очите и безмълвието на целия български народ и ако ни бъде позволено да отбележим, с неговото безотговорно овчедушно съгласие.

Безупречно изпълнение с незатихващи функции!

Мълчанието днес е предпоставка за нищетата и виковете утре!

Този момент бавно, но настъпателно се приближава и ще ни изправи пред невъзможността да го преодолеем!

Защото тези, които ръководеха административно и икономически България в периода на комунистическото управление (което е на разкряч от политическото), бяха съхранени в изпълнение на посочения сценарий.

Техните синове и дъщери бяха профилирани и елитно подготвени да заемат местата на бащите си, което и направиха. Те са тези, които за интереси извън страната ни биха могли да я доведат до банкрут, стига това да им бъде възложено от централата, която не се е отказала от намерението си да има България в орбитата на влиянието си. Те се възпроизвеждаха в тези 20 преходни години и благодарение на преференциите, които за миг не ги оставиха, овладяха както ключа на входа на политиката и икономиката, така и на изхода, като за обща вътрешна консумация инсценираха по-големи и по-малки беззъби обществени прояви на несъгласие с управляващите.

Ако по-дълбоко бръкнем в чувала на политическия и икономическия живот и събитията, свързани с него през последните 10 години на миналия век и първите 10 на настоящия, “от нарушаване на покоя им” въздухът ще се развали и от вонята на безотговорност, която едва ли ще намерим начин да обясним как се е съхранила цели 20 години.

Какво означава това, че Комисията по досиетата, преглеждайки картотеката на “бившата” Държавна сигурност, намира материали, които удостоверяват, че не малко от “маститите” днес “демократи” са били вчерашни доносници и сътрудници на поли-

тическата полиция на комунистическата партия, разпусната и закрыта след 10 ноември 1989 г.?

Какво означава това, че в справката, дадена от Комисията, в графата “кога лицето е снето от отчет”, няма попълнено нищо?

Какво означава това, че в края на справката на някои досиета пише: “Комисията разполага с документи, удостоверяващи принадлежност на лицето към органите по чл. 1 ДС след 10 ноември 1989 г.?” Нали, господа управляващи, Държавна сигурност е закрыта? На кого служат господата, на които вие сте поверили властови позиции? Пред кого се отчитат, на кого докладват? Това не са неудобни въпроси, които поставяме, а такива, на които вие сте задължени да дадете съответен отговор.

Какво означава това властта да се усмихва снизходително към олигарсите (олигарх е човек, който икономически се е сраснал с политическата власт) и те да се смятат, а и са недосегаеми от законите? Нима е трудно, господа консуматори на публичната власт, да откриете, че милионите им са една малка част от милиардите от националното богатство, което вашите предшественици, “сторонниците за демократичното развитие на България” след 10 ноември 1989 г., “демократите с партиен билет” или “дисидентската застраховка” им позволиха да присвоят?

Какво ще кажете (отнася се за всички правителства след 10 ноември 1989 г.) за източването на валутните резерви чрез загранични сметки, за банките чрез необезпечени кредити, за приватизация чрез РМД? И към този момент на дневен, но не разрешен, ред стои въпросът със заменките? Кое е любопитното за тези случаи? Че всичко това преминава към дело архив. А здравата и силна предизборна ръка, на която всички се възхищавахте във властта, омеква.

Ние смятаме, че в този период на всеобща финансова криза, каквито и мерки да предприема правителството, те ще се разбиват в мощната съпротива на тези, за които беше реч по-горе.

Изходът?

Омекналата предизборна твърда ръка да възстанови силата си и с мъжество да изхвърли заг борда всички тези, за които говорим. Едва след това предприетите антикризисни мерки могат да дадат резултати, защото:

Саботьорите ще бъдат галеч от властта;

Мафиотите ще бъдат с празни джобове;

Организираната престъпност ще загуби покровителите си във властта;

Корупцията ще бъде ограничена.

На добър път и успех, господа управляващи! Не сте сами!

Наблюдател

Бисер на деня:

“Досега добрите мениджъри бяха комсомолски дейци или агенти на ДС.”

В. “Новините днес”, 23 март 2010 г.

Бел. ред. – А оттук нататък техните синове, дъщери и внуци, уважаеми господин Дянков, ако отделните господа министри и правителството продължат с констатациите си и бездействат.

Актуално

Европейският съюз, България и Сърбия (Защо да помагаме за приемането на Сърбия в Европейския съюз? Кога, къде и с какво тя е помогнала на България?)

В родния ми град Белоградчик, по римския път, който води към поляната на годишния панаир, има малка скала с мраморна плоча. На нея пише: *“Нека знаят грядущите поколения, че на 6 ноември 1885 г., след тридневни сражения около града, 460 български опълченци и доброволци, командвани от поручиците Чолаков и Дворянов, геройски отбиха вероломното нападение на десет пъти по-многочисления неприятел – сърбите.”*

По-късно, когато започнах да уча история в гимназията, допълнително обогатена от четене на книги и разказите на баща ми и неговите приятели, научих за други вероломни нападения, предателства и издевателства на сърби по отношение на българите.

Ето някои от тези прояви, които всеки българин трябва да знае и ако е достоен да носи това име, е длъжен да реагира адекватно.

През 30-те и 40-те години на XIX век по време на турското робство християнското население в районите на Ниш, Пирот, Кула, Белоградчик, Видин и Лом подема открита борба, изразила се в организиране на поредица от масови бунтове и въстания. Насочени главно срещу местните османски управници, поощрявани от сръбската държава, с цел да бъдат присъединени към сръбското автономно княжество. Сръбският княз Михаил Обренович е успял да получи автономия от турските власти още в 1830 г. Той и майка му Любица са подклаждали тези въстания, след което са избивали или затваряли водачите им и чрез интриги с турските власти са си присвоили български градове, като Неготин, Зайчар, Княжевец и Алексинец (в 1833 г.)¹.

Подобно двучино поведение сърбите са имали при въстанието в Берковско (“Манчова буна”, 1835 г.), при Димитракиевата буна (1841 г.), при Хаджиставревата буна, както и предателството им по време на въстанието в Ломско, Видинско, Кулско и Белоградчишко в 1850 г.

Показателен е случаят с четата на Иван Кулич от Зайчар с около 500 четници, преминала от Сърбия в България през 1867 г. Окръжният управител на Княжевец – Йоца Наумович, предупредил турските власти. Четата била обградена от турска войска, изпратена от Видин. Започва сражение и четниците почти спечелили, но в решителния момент сръбска милиция начело с

Наумович ги нападнала в гръб. Малкото оживели били изпратени в сръбските затвори².

Историята ни учи също, че Милош Обренович се свързал с Раковски, Левски и други български емигранти в Белград с предложение за общи действия срещу турците (Първата българска легия). След като българските доброволци героично се сражавали и освободили Белград, сръбските власти ги обезоръжили, а ако се противели – бой и затвор³.

През 1868 г. Левски е бил арестуван от сърбите в Зайчар, защото говорел на тамошното българско население, че българите трябва вече да служат на своята народна революция, а не да аргатуват и мрат само за целите на сръбската държава. За тези думи той бил бит и зле изтезаван в зайчарския затвор⁴.

Според дневника на Кършовски, цитиран от Тихомир Павлов, сърбите се опитали дори да убият Раковски. Поканили го на обяд и още преди да сервира, извадили оръжия и го заплашили. Смелият Раковски блъснал агресорите си, съборил ги на земята, после скочил от прозореца от втория етаж. Поради получените неизлекувани вътрешни рани е страдал до края на живота си през 1867 г.

Вследствие на многократни обиди и сръбски предателства задграничният център на българските емигранти се пренесъл през 60-те и 70-те години на XIX в. от Белград в Букурещ.

Ние, българите, с присъщата ни доверчивост и доброта винаги сме вярвали, че на Балканския полуостров има място еднакво за нас и за нашите съседи славяни – сърбите. Те обаче повече от 100 години насам издигаха формулата: *“На Балканите трябва да има само една славянска държава и тя да бъде сръбска.”*

Шовинизмът е дълбоко проникнал в менталитета на сърбите и безвъзвратно ги е отровил. България им е постоянно трън в очите.

Съществува цяла литература в Сърбия, която рисува българите като прости, долни, жестоки полудиваци. Сърбите били най-културният народ в сърцето на Европа. Тяхната историческа мисия била да обединят южните славяни между трите морета и да създадат мощна сръбска държава⁵.

В писмо на Левски (1868 г.) до българския вестник “Народност” в Букурещ той съобщава за презрението на сърбите към нас, че не сме сла-

вяни, а татари от “татарско коляно”. По този начин те успяват да убедят и Австрия по време на Берлинския конгрес (1878 г.), за да откъснат още български земи от Северозападна България: районите на градовете Пирот, Ниш, Лясковец и Враня. На същия конгрес България е очертана само като княжество между Дунав и Стара планина. Южна България, Родопите, Македония и Беломорска Тракия остават васални на султана.

Новоосвободена България бързо стъпва на крака благодарение на своите управници – патриоти с възрожденски идеали.

Княз Александър Батенберг възприема националната кауза на народа ни и на 6 септември 1885 г. обявява в Пловдив тържествено Съединението на Северна и Южна България.

Сърбите реагират на това събитие като с огромни въоръжени полкове нападат България при Сливница. Разбити са, но не се засрамват. Прогължават да ругаят българите и започват дипломатически флирт с Турция, но също задействат и български политици с цел да ни въвлекат в т.нар. Балкански съюз срещу Турция и докато българските войски превземат непревземаемата крепост Одрин и спират на 18 километра от Истанбул, Гърция и Сърбия окупират Македония. Тогава руският шеф на дипломатията Неклюдов отива в Букурещ да накара Румъния да нападне България от север. Румънските войски безпрепятствено стигат до София. България е разпъната на кръст. Жертва на съплето си доверие към “мамушка” Русия⁶.

Навремето вестник “Дејки хроникъл” от 13 юни 1913 г. пише: *“Всеки знае, че Русия е всемогъща в Белград и ако Сърбия при все това е вероломна по отношение на договора (с България), това се дължи на Русия. Всички симптоми на руския панславизъм по явни и очевидни причини са на страната на Сърбия срещу България...”*

Пак по наши дни подкупени историци твърдят, че България е трябвало да застане на страната на Антантата (заедно с Русия, Сърбия и Гърция!) по време на Първата и Втората световни войни, вместо да търси помощ за ограбените си територии от Германия и Австрия.

Знаем, че по време на дебатите в Нюйпрез 1919 г. след Първата световна война гръцкият министър-председател Венизелос официално е излязъл с проект България да бъде разделена на три: между Сърбия, Гърция и Румъния. Спасил ни е тогава американският президент Уилсън, който е казал: *“Не може държава с вековна и оригинална култура да бъде заличена от картата на Европа.”* И слава Богу!

След Първата световна война сърбите започват усилена пропаганда в България за “славянско” братство и балканска федерация. Въпреки

че бяха заграбили цяла Македония и Западните покрайнини, то не им стигаше. Създаде се широк шпионска мрежа от заселници сърби и от подкупени българи. Така те знаят всички наши помисли и действия. Проникнали са в много отрасли на нашия държавен, културен и политически живот, за което не жаят пари и сили. Използвайки антимоноархизма на Стамболийски, те пускат дълбоки корени в партията му. А правителството на същия Стамболийски (1919-1923 г.), омаяно от идеята за “славянско” братство, подписва в Ниш договор за *“обезопасяване на българо-сръбската граница, като се прекратява преминаването на чети на ВМРО в Македония”* (23 март 1923 г.). С този акт Стамболийски пренася в жертва свои братя българи – интелектуалци и дейци на ВМРО, поддържащи българския дух в поробените от Сърбия български земи, като ги предава на сърбите.

Сръбските ръководители системно и постоянно са намирали начин да организират атенанти и безредици в България, за да я дестабилизируют и вътрешно. Доказано е активното сръбско участие при атентата в църквата “Св. Неделя” (1925 г.) срещу цар Борис III, при който загинаха 200 невинни български офицери и техните семейства. Церят по чудо оцеля, но клисарят, избягал в Сърбия, доживял спокойни старини.

Сред архивите на баща си намерих документ, доказващ просръбската дейност и на земеделския водач г-р Г. М. Димитров. Той получавал пари от сръбския военен аташе Скечич в София, който раздавал на криминални типове да всяват безредици, побоища и дори политически убийства. Тези факти потвърждава и френският писател Анри Пози (1933 г.). Той пише:

*“Скечич е създавал организация от платени убийци... Самият аз срещнах в София повече от 20 пъти агенти на сръбската легация, за които всички знаят, че са вдъхновители, ако не автори на скорошните политически убийства в София...”*⁷

През 1934 г. балканската секция на Коминтерна обяви понятието “македонска нация” (знаем на каква жестока – физическа и морална – асимилация бяха подложени българите в Македония още от 1913 г., че дори в наши дни). На 19 май 1934 г. бе извършен 19-омайският военен преврат от звенарите Кимон Георгиев и Дамян Велчев. В помощ на преврата са стояли близо до Сливница няколко сръбски полкове в бойна готовност – да нахлуят в София, в случай че цар Борис откаже да признае наложеното му правителство на превратаджиите. Принуден да приеме “по-малкото зло”, царят е подписал указа за признаване на правителството.

(Следва)

Нови книги

Д-р Иван Гаджев. Иван Михайлов – отвъд легендите

Д-р Иван Гаджев е роден в гр. Неврокоп – днес Гоце Делчев, през 1937 г. Син е на учителя и касиер на ВМРО за гр. Неврокоп Илия Тодоров Гаджев, който след съветската инвазия в България и завземане на властта от комунистическата партия “безследно изчезва”...

През 1967 г. Иван Гаджев завършва Висшия институт по ветеринарна медицина в София. Назначен е за лекар на три ТКЗС-та в Неврокопския край, като обслужва и районите на селищата Сатовча, Кочан и Слащен.

През 1968 г. нелегално напуска България през Гърция и още същата година заминава за САЩ. Установява се и започва работа по професията си в Детройт, където през 1974 г. открива собствена модерна лечебница за домашни животни. Женен, с пет деца.

Закърмен с борческия родолюбив дух на родителите си и отрасъл с бунтовните песни за свобода на Пирин планина, още с пристигането си в Детройт се включва в основаната през 1922 г. организация “Съюз на македонските политически организации в Съединените щати и Канада” (МПО).

През 1976 г. Иван Гаджев създава и ръководи Македоно-български научен институт “Св. Климент Охридски”, който се разраства и през 1992 г. се преименува в Институт по история на българската емиграция в Северна Америка “Илия Тодоров Гаджев”.

През 2001 г. със свои средства той построява сграда в центъра на Неврокоп (Гоце Делчев). Оборудва я с най-модерна техника за съхраняване на книжнина и пренася цялото си книжно богатство, състоящо се от 45 хиляди тома, от Детройт в новата сграда-библиотека в Гоце Делчев.

Иван Гаджев е написал и публикувал 12 книги, много статии във вестници и списания. Участвал е в редица телевизионни предавания, интервюта и дискусии.

Във въведението към том 2 (част първа) на новата си книга “Иван Михайлов – отвъд легендите” той отбелязва нелепостта и изопачаванията на историята на нашата емиграция и същността на Македонския проблем, което го е амбицирало да създаде института в Детройт. От друга страна, смята за свой синовен дълг да направи това за паметта на “изчезналия” си баща.

И по-нататък:

“Насъбраната е годините автентична информация, казва той, ми помогна да прозра, че Македонският въпрос никога няма да намери своето справедливо разрешение, без да бъде документално обусловен. Истината, колкото и болезнена да е тя, рано или късно

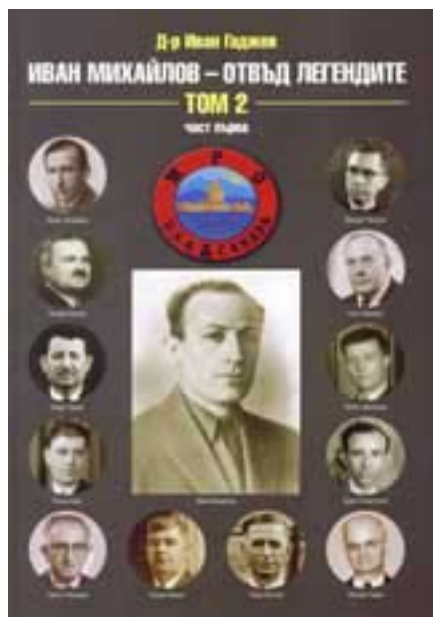
излиза на бял свят... Това ме накара да взема нелекото решение да публикувам внушителен брой (около 2000 страници) от кореспонденцията на Иван Михайлов, както с обикновени, така и с известни личности от македонското дело.”

И в заключение:

“Единственото ми желание е всеки според своите критерии, познания и убеждения, въз основа на редкия шанс да се докосне чрез книгата до простосмъртния Ванче и да го преоткрие за себе си.”

БОРБА

Бел. ред. – За контакти с Института по история на българската емиграция в Северна Америка адресът е: България, гр. Гоце Делчев 2900, бул. “Гоце Делчев” 2-Б.

Димитър Бутански

Ние, българите...

Ние, българите, сме естествена част от световната цивилизация и даваме своя достоен принос в нейното положително развитие.

За да не бъдем претопени и да не изчезнем във времето като етнос и култура, е много важно да отстоим своето законно съществуване чрез труд и постоянство, здравословно развитие и природосъобразно биофизическо възпроизводство, на базата на съхранимо хармонизирани и утвърдени национален бит, социално равновесие и положителна народопсихология.

Необходимо е да сме в тон със световните изисквания на живота и още повече – в съзвучие с нашите естествени български норми на историческо развитие, запазвайки нашата българска автентичност посредством възходящо и градивно отстояване на нашите български приоритетни дадености във времето от майката природа: родолюбие, трудолюбие и ученолюбие; постоянство, упоритост и устойчивост; правоверие и вяръност; преданост към семейство, род и Родина; неподкупност и твърдост в отстояване на своето право за запазване, съхранение и усъвършенстване на своята лична, родова и национална самобитност.

Нека с воля и разум популяризираме своите проверени във времето положителни приноси в развитието на световния процес на човешки прогрес и благоденствие!

В различните области на науката, изкуството, културата, спорта са дали забележителни резултати редица достойни за

уважение българи, като проф. д-р Димитър Станишев (хирург), проф. д-р Богдан Филев (археолог), Владимир Димитров-Майстора (художник), Димитър Гюдженев (художник),

Златю Бояджиев (художник), Панчо Владигеров (композитор), Парашкев Хаджиев (композитор), Иван (Джон) Атанасов (създател на компютъра), Борис Христов (оперен певец – бас, покорил световните оперни сцени), Данаил Крапчев (виден български журналист, редактор на сп. “Зора”), проф. Владимир Василев (литературовед, литературен критик, редактор на сп. “Златорог”), Дан Колов – Данчо Колев (многократен шампион по борба, втрещил света със своята сила и благо-

родство) и много, много други велики българи от по-скорошни времена, наред с титаните на българското Национално възраждане – Георги Стойков Раковски, Васил Иванов Кунчев – Левски, Христо Ботев и Стефан Стамболов.

Има какво да покажем на света и се гордеем с него – нещо общочовешко и велико!

Не на днешните поругавания, корупция и престъпност.

Не на лъжите, демагогията и политическата шарлатания.

Не на безродието, просташината и мръсотията.

Не на всичко пошло, извратено и убийствено.

Да на природосъобразността, човеколюбието, родолюбието, красотата на Доброто и Живота...

Не тръгвай

Не тръгвай, Надеждо, почакай – и ние се каним за път, но нашият път е незнаен и малко по него вървят.

Не тръгвай, Надежно, смили се над тоя изстрадал народ – над страшната бездна моли се за прошка и иден възход.

Не тръгвай, дихание сетно, почакай година поне – по пътя ни трънен заветно ще никнат от кърви криле.

Съвремие

България в презръдките на световната финансова криза

Преди около 16 месеца световната финансова и икономическа криза премина границите на малка България и зае водещи позиции в целия ѝ живот.

Чули ли са тътена ѝ институциите, оторизирани да ръководят гражданския, социалния, икономическия и финансов живот на народа, направили ли са необходимото тя да донесе възможно най-малко неволи за обикновените хора – това е тема, на която анализаторите и изследователите ще отговорят след отминаването ѝ.

Факт е, че днес сме под нейното влияние и че е обхванала в задушаваща презръдка цялата икономика на страната и освобождаването от нея скоро не се вижда.

Всичко говори, че тя ще запази силата си и при настоящото правителство, което пое властта преди около 10 месеца, а може би и ще се развие ураганно при него, ако мерките, които ще вземе, не са закъснели във времето.

Най-малкото невнимание при работата с антикризисни инструменти от страна на правителството или от негови членове, или подценяване на експертно ниво набелязаните мерки за разпускане силата на стагнацията ѝ могат да имат катастрофални последици за целия народ, респективно за онази част от населението, която икономически е най-уязвима.

Производството е в точка на замръзване. Пазарът на труда продължава да се пренасища от безработни, изхвърлени към него от преустановили дейността си предприятия. Спекулантите набират скорост и прибират в патримонума си всичко онова, което може все още да се присвои от държавата и закритите държавни и частни производствени и преработвателни предприятия. Инвестициите отвън и с вътрешни ресурси са стопирани. Корупцията по високите етажи на властта се шири безнаказано и става съпричастна на набезите на организираната престъпност (навсякъде по света има организирана престъпност и корупция, но в България, както иронично се казва, тя има и държава в лицето на управляващия висш екип).

Третата власт – правораздавателната, която е призвана да бди за изпълнението на законите, ги е оставила на автопилот. Органите на вътрешното министерство, чието предназначение е главно да охраняват и бдят за мирния труд на гражданите и обществения ред да се движи в рамките на закона, действат прекалено внимателно, за да не предизвикат нежелани последици в тази взривоопасна кризисна атмосфера, което още повече съдейства да ескалират противообществените и противозаконни прояви. Закодираните под прикритие противници на промяната от 10 ноември 1989 г., принадлежащи към бившата комунистическа управленска система,

Опаиците пред бюрата по труда ще продължават да се увеличават

са обсебили всички етажи на властта и икономиката и оттам извършват разложителната си диверсионна дейност в новото си качество на “мастити демократи”. Те са най-опасни в днешния ден, защото с разпространяване на полуистини (по-опасни от лъжата) мотивират лековерни граждани към носталгия по комунистическото минало, отнесено и за самите тях към минало свършено време. И защото до голяма степен 20 години след 10 ноември 1989 г. още сме на кръстопътя към истинската промяна, за което не малък дял имат и те – хранениците на комунизма, съмишлениците му, сътрудниците и доносниците. Днес в промяната си на “демократи” те владяят несмуцавано и коридорите на централната, и на местната власт, и на икономиката.

Какво е днес фактичeskото икономическо положение в България?

Още преди световната икономическа криза да се разпростре върху пазара на труда в България, по данни на Националния статистически институт 21% от българите са живели в мизерия, 34% от възрастните над 65 години едва са оцелявали, 55% от безработните са били под чертата на екзистенц минимума.

Това говори, че бедността е покрила страната (управлявана от бездарни управници) за сметка на малцината безделници от антуражната номенклатура на бившата комунистическа власт, които в преходните години след 1989 г., по специално подготвен сценарий, превърнаха гържавно ръководеното национално богатство в частно и свое.

Какво говорят числата?

- Населението на България се движи около 7 660 000 души.
- Икономически активното (трудоспособното) от 16- до 64-годишна възраст население е около 3 400 000 души.
- В края на 2009 г. работещите граждани са били 3 100 000 души.
- Граждани без препитание са били около 134 000 души.
- Броят на безработните повече от 1 година са около 117 000 души.
- Българите на възраст между 16 и 64 години неадекватни пропорционално съответства на 1 600 000 души.

И още:

МЛАДИТЕ БЪЛГАРИ

От младите българи (под 35-годишна възраст) 41 процента биха напуснали България при първа възможност, предоставяща им перспективи за напредък. Сега в тази категория са включени около 2 милиона и те са надеждата и младостта на родината ни. Прогнозата от направените изследвания показва, че до 2020 г. емигрантската вълна ще отвлече зад граница 540 хиляди от тях.

Според изследванията на “Медиана” над 20 процента от учениците в средните училища имат желание да продължат образованието си във висши учебни заведения извън България.

Най-песимистичната статистическа прогноза е, че до 2050 г. от 7 060 351 души население сега, тогава ще бъдем 5 милиона. По-оптимистичната е, че то ще гравитира около 5 400 000, а най-оптимистичната – около 6 милиона души. Това е заплашителен, ако не трагичен демографски срив и предотвратяването му трябва да бъде основна задача на днешните и утрешните управляващи, ако те наистина мислят за бъднините на България.

От данните на НСИ към 31 декември 2008 г. във възрастови граници населението на България се разделя, както следва:

Възраст	Общо	Мъже	Жени
Всички	7 606 551	3 681 280	3 925 271
Между 15 и 34	2 103 259	1 077 320	1 025 939
Между 15 и 19	445 510	228 690	216 820
Между 20 и 24	523 522	268 246	255 276
Между 25 и 29	548 593	281 528	267 065
Между 30 и 34	586 634	298 856	286 778

Което също ни дава основания за сериозен размисъл.

ЗАПЛАТАТА

Средната работна заплата в страната към 31 декември 2009 г. варира между 250 и 300 лв. Средната заплата на народен представител е: “2121 лв. + 2/3 върху тях за участие в комисии”. Така общата сума на избраник е 3520,86 лв. Или доста над възнаграждението на премиера, който върши неизмеримо повече работа.

Коментарът е излишен.

ПРЕД ЗАКОНИТЕ ВСИЧКИ СА РАВНИ

Аустрацията

Народните представители решиха, че депутатите, които са били служители на органите на Държавна сигурност, не могат да бъдат шефове на Народното събрание, ръководители на комисии и на делегации в чужбина.

Интересното е, че това не се отнася за членовете на Министерския съвет. Там доказани сътрудници на ДС са назначени за министри и на никого в парламента това не прави впечатление. Същото се отнася и за Столичната община, **което показва**, че равенството по веригата отгоре надолу след Народното събрание по “специален начин се вмести в този принцип”, който е основен за правовата държава. **Прег законите всички са равни!**

Наистина повод за размисъл!

Корупцията

Къща се строи **отдолу нагоре** (не надстроява), **а се почиства отгоре надолу**. Тази житейска истина беше замечена в кошчето за отпадъци от изредилите се в последните 20 години управляващи. Резултатите са налице! Липсата на воля за изграждане на новия ни демократичен дом – на демократични, а не на тоталитарно-диктаторски основи, покрити с демократична фразеология – даде, дава и ще продължава да дава своите корупционни дивиденди.

Никога не е късно да се започне отначало и на чисто! Българският народ със затаен гъх очаква това, а не безпринципни високопарни предизборни обещания. Място за приспивни песни няма, а и да е имало, времето им безвъзвратно отмина. Народът възмъжа!

Ако незабавно не се почисти теренът и от основите не се заменят ерозиралите тоталитарни “пясъчници” с “гранитен демократизъм”, освен ескалиралата корупция ни очаква неконтролируема организирана престъпност и проблематично равнопоставено присъствие в новия ни европейски дом.

Г. П. С., София

Похвално, господа англичани!

С настоящото вие давате урок на онези държавници, които в захласа си по своето самолюбие забравят, че има Конституция и закони, пред които всички са равни и при нарушаването им, ако не днес, утре ще бъдат изправени да отговарят. (Също както е и у нас, в България – колко хубаво би било, ако е истина за България.)

Елизабет Втора няма паспорт и фамилия

КРАЛИЦАТА НЕ МОЖЕ ДА НАПУСКА КРАЛСТВОТО

Нови антитерористични правила, въведени на Острова, поставиха стопанката на Бъкингамския дворец в затруднено положение.

По традиция Нейно величество няма паспорт или други документи за самоличност, поради което сега тя има трудности да напусне границите на страната.

Бъкингамският дворец е получил официално уведомление по повод приемането на новото законодателство за пътуването на гражданите. По новите правила за влизане и излизане от кралството от всеки британец се изисква да представи на граничните пунктове действащ документ за самолич-

ност и да попълни статистически лист, в който се съдържат лични данни. Документите от компютрите по границата се изпращат в Манчестър, където е създадена база данни и се проверява информацията за терористи, издирвани от властите.

Първите жертви на новото законодателство са кралица Елизабет и нейното семейство, чиито членове нямат паспорт и други документи за самоличност.

Проблемът пред кралицата е, че тя има трудност да си издаде паспорт, тъй като е представител на Уиндзорската династия, но няма фамилия. За решаването на проблема ще бъде привлечен и британският парламент.

А докато грамата се вихри, в медийното пространство се появяват какви ли не чудати предложения. Някои дават съвет кралицата да използва на границата за легитимация банкнотите, на които е отпечатан ликът ѝ. Същото се отнася и за принц Чарлз. По случай юбилея му Великобритания пуска колекционерска монета, на която са изобразени той и кралицата.

(Из българския печат)

Достойни дела и светли имена Един българин

“Който има много приятели, няма приятели” (Аристотел). Костадин Семерджиев в книгата си “Достойни дела и светли имена” показва, че Аристотел не е прав. Светли имена на истински българи са изредени в нея. Това я прави ценна и навременна. “Какви деца е раждала българската майка юнашка” (Хр. Ботев). Да се издигне храм на истинската и правата Свобода на Съгласието, братството и съвършеното равенство между всички народности, писа в своята “Нареда” великият Васил Левски и изпревари с един век и половина Европейския съюз.

В книгата си Костадин Семерджиев изрежда имената и делата на достойни потомци на Паисий. В миналия и настоящия век наистина са достойни продължители и носители на възрожденските национални и социални идеали, отдавали се в борба и саможертва, както това правеха нашите възрожденци.

Израства едно поколение от 30-те години на миналия век, запленено от вярата, че българската нация ще извоюва своята правда. Това са достойни хора, които в най-ранната си чиста младост отдаваха сили и дръзновение в българското легионерство с готовност за жертвена дан. Не е прав авторът, че книгата му е “скромен опит”. Истината за книгата казва самият той: “Българското легионерство не е изникнало и не бе партия, а национално движение със своето възрожденско верую.” Това верую е в страниците на книгата.

Не е виновен авторът, че Манифестът на Маркс и Енгелс от 1848 г. измени курса на световните събития към мир и човеколюбие. “Един призрак броди из Европа – призракът на комунизма.” С тоя призрак хората бяха противопоставени на “потискащи и потиснати”. Започна битката между едните и другите. Идеята е примамлива, но хората, когато попитаха с какви средства ще стане това, им отговаряха “С деспотична намеса!” На една каца мед е нужна само една лъжица катран! Тоя катран беше насилието. Римската империя се разпадна и изчезна, защото императорите нямат идея. А срещу идея се воюва само с идея.

На конференцията в Ялта преди края на Втората световна война САЩ, Англия и СССР разделиха света така, че България попадна в сферата на насилието. На 9 септември 1944 г. тоталитаристите обявиха война на всички инакомислещи и честни българи. Девизът беше “Който не е с нас, е против нас!” И борбата стана “безмилостно жестока”. Избиваха се без съд и без присъда невинни лица, след което тия съдби се оформяха с присъдите на “народния съд”. Това безправие продължи 45 години, докато в Малта съюзниците сложиха край на “империята на злото” и се пое курса към демокрация и човечност. Рухна Берлинската стена. В България демокрацията замени тоталитаризма и се започна преход, който продължава вече 20 години. Насилието премина в друга форма: война на всички против всички. Душите оковани в злоба, а вратите на домовете – с железни решетки. Несъбднати останаха мечтите на тези, които загинаха в битката. Хората се разделиха на управляващи и управлявани, на репресиращи и репресирани. Двадесет години не се намериха разумни управници да разберат наредбата-закон за народния съд, че не е закон, а наредба – в явно противоречие с чл. 47 от Търновската конституция и да се разбули истината за репресиите в страната след 9 септември 1944 г.

Намери се един честен и достоен българин, който в книгата си “Достойни дела и светли имена” да напомни на поколенията, че Родината не е и не трябва да забравя светлите имена на достойните свои чедра. На една безпределно предана на националните ценности и идеали млада формация на България. Десетилетия за нея се внушаваха клевети, омраза и ненавист. Следях с одобрение и признание публикациите и посланията на автора Костадин Семерджиев в сп. “Борба”, в. “Прелом”, в. “Истина” и др. Посланията му като деец на СВВНУ-ЩА, ШЗО и РВГ< на БДФ и БНФ срещу тази неправда. С чест той отстоява тази борба. Приветствам от сърце книгата му, издадена с щедрата подкрепа на председателя на БНФ инж. Дърводелски и сп. “Борба”.

Д-р Костантин Такев, юрист

Пишат ни

До редакцията на сп. “Борба”

Уважаема редакция,

Написах този гневен материал във връзка с поведението на Сърбия и моля да го публикувате на страниците на вашето списание, което обикаля българската диаспора по света.

В края на лятото мисля да имам възможност да посетя моята прекрасна страна България.

С поздрав, Багряна Беланже, Канада

Бел. рег. – Статията публикуваме в настоящия брой – стр. 19.

До редакцията на сп. “Борба”

Уважаеми господин Спасов,

Обръщам се към Вас като отговорен редактор на нашето списание “Борба”.

Получих изпратените ми броеве – 6-и от 2009 г. и 1-ви от 2010 г.

Благодаря Ви сърдечно. С тях удовлетворих желанието да четат нашето списание и хора, съпричастни към нашата кауза, но нямащи възможност да го получават.

От значение е да се обърне внимание и на днешната действителност по-напористо, с всичките ѝ аномалии и актуалност: функционираща крещяща престъпност, аморалност и краен нихилизъм.

Д-р Б. Лазаров, Габрово

До редакцията на сп. “Борба”

Уважаеми г-н Спасов,

Редовен читател съм на сп. “Борба” и го взимам от други лица, които го получават.

Силно желая да го получавам и аз лично през тази година. Мога ли да се надявам?

Изпращам Ви адреса си.

Д. Д. Пенчев, Велико Търново

Бел. рег. – Ще го получавате, г-н Пенчев! Успокойте се!

БОРБА

Възпоменание

На 15 юни 2010 г. се навършват 3 години от смъртта на починалия в Мелбърн, Австралия, политически емигрант и антикомунист

Г-Н ПАНАЙОТ САРАЙДАРОВ

член на Българския национален фронт, Инк., и на Борда на директорите, отговарящ за Австралия.

Пано остана верен на обичта и дълга си към Родината – така, както го възпитаваха в младежките му години Български национални легиони.

Преклоняйки глава за почит към паметта му, ние го вметваме заслужено в пантеона на българските достойни синове.

Вечна да бъде паметта на легионера Панайот Сарайдаров.

БНФ, Инк., “Борба”

Трагичната Баташка епопея

*“Дойде време, дойде час иго да строшим,
стига, стига вече робство да търпим –
хайде, хайде на бой да вървим”*

Тази песен запяват батачани и въстават до един. Обзема ги колосална нравствена сила и мъжество, за да вдигнат гол юмрук срещу блесналите турски ятагани, да заплюят палача в лицето, преди да затворят завинаги очи, да предпочетат дръвника пред чалмата, да удушат собствените си деца с ръцете си и сами да разбият главите си в каменния зид, за да останат те и децата им българи. Достойни българи.

Скайлер ни напомня девиза, отправен към турските войски, потеглили към осъдените на плен и пожар въстанали български селища: *“Славата на султана, а плячката на нас!”* И заповедта на командващите ги: *“Палете, горете! Сечете малко и голямо! Проливайте гяурска кръв! Късайте баташките меса и събирайте баташкото злато и сребро! Нека селото се превърне в пуста поляна, напоена с гяурска кръв, за да я посеем с ечемик за конете си!”* И палачите действат с утроена ярост, с огън и ятагани – убиват наред мъже, жени, деца, старци, грабят и палят. Пред очите на батачани пред Богдановата къща стояла разярена, мръсна, дива, безчувствена сган, представляваща пародията на човечеството в първото преходно състояние от животните към човека. И тази сган изпълнява с ярост заповедта – убива, пали, граби наред всичко. Със сетна смелост поп Нейчо ядовито плюе в лицето на палача ядовито го прокллина

него и всички палачи: *“Проклетни да сте, кръвопийци, Бог да ви убие!”*

“Батачани не легнаха с животинско безсилие под топора, а поставиха нравствения дълг към нацията по-високо от собствената си глава” – напомня ни Г. Методиев. А Батак след трагичната епопея бил ужасна картина – гори в пожара, разложени трупове, прибежище за бесните кучета, грабливите птици и белоглавите орли, отрязани глави, ръце, крака, избодени очи – небивал садизъм.

Епопеята Батак разтърси съвестта на правителства и народи.

Отвратен, У. Гладстон заявява в английския парламент: *“Баташката случка е най-долното и най-черното насилие в нашия век, ако не и в историята на човечеството!”*

Захари Стоянов за пръв път видя не само “злочестий Батак”, но и “славний Батак”, за него величието на Батак е в **нравствената дързост на въстаналите**. Затова възкликва: **“Благоговея пред твоето величие, Батак, ще благоговее и историята!”**

Днес все още над чутовния подвиг на героите батачани лежи булото на полуистината, ако не и на забравата, хвърлено от политически интереси, потулен е героизмът на жертвите дори и пред очите на някои български историци.

Трагичната Баташка епопея разтърси съвестта на народите, за да видят, че на този свят има България, която само след една година Шипченската епопея *“увенча с лаврови венци”*.

Елена Вачева, Хасково

Стряма и лешояга

Шестдесет и осем години по-късно от Априлското въстание, през септември 1944 г., когато съветските комунистически войски в края на Втората световна война окупираха България и дадоха властта в ръцете на българските си побратими комунистите, те повториха Батак. Избиха без съд и присъда елита на българската интелектуална мисъл с не по-малка жестокост и садизъм от баташките башибозуци. Стигна се дотам, че съвременният хроникьор, обследвайки зверствата им над беззащитните граждани, достига до извода, че комунистическите палачи с нищо не отстъпват на онези от Батак. Това е описано в многотомници, които през последните 20 години разгръщат архивите на 45-годишното комунистическо управление в България.

В книгата си “Убийствено червено” Хр. Троански пише: “След отваряне ковчега на задържаната за следствие Мара Рачева лекарската експертиза установява: 1 – ноктите на краката са изтръгнати до един, 2 – три пръста на лявата ръка са отсечени при втората става, 3 – двете уши са отрязани, 4 – отрязана е дясната гърда, 5 – езикът е изтръгнат и всички зъби са извадени, 6 – от едната страна на талията е съдрана кожа с ивица от пет сантиметра. Всичко това не може да се получи при самоубийство (скачане от четвърти етаж) и е резултат на човешка интервенция през време на следствието” (вж. сп. “Борба”, бр. 2 от март 2010 г., стр. 7 – “Комунистическите зверства”).

В книгата си “Стряма – Вторият Батак, 1944 г.” Надежда Любенова вади на показ изобилен материал за избиванията в с. Стряма, които по жестокост и садизъм не отстъпват на башибозушките от Батак.

...Разказаха ми – пише Н. Любенова – и за хвалбите на убийците. Един от тях, Коста Антонов, разказвал: Като ги колахме, главите им рипаха и зяпаха ей така, като на пилета. А Иван Касарски, убил мъжа на племенницата си Зоя, разказва пред сестрите си: Вуйчо, остави ме, не ти ли е жал за Зоя, молеп се Петър. А аз му викам: Лягай, лягай на дръвника, ние Зоя ще я оженим, и с един удар му отсякох главата. Пък на дъртия не можах отведнъж, ами три пъти удрях с брадвата, докато отсека дебелия му Караилански врат, хвали се Касарски.

Кметът на селото е убит изключително жестоко само защото отказал да излезе партизанин, а има деца и бременна жена. Умъртвяват го, но първо му режат ръка, крак, ухо, вадят му окото, чак тогава му отсичат главата. И то от Орлов (партизанското му име) – най-жестокия убиец-изверг.

След убийствата остават млади вдовици с по 3-4 деца. А убийците тръгват да преследват, да изнасилват жените, чиито мъже са изклали с брадви и захвърлили труповете им неизвестно къде...

Затова лешоядите с комунистическа подкладка вчера и днес грачат “с умиление”, без да чувстват угризение на съвестта или неудобство от това, че техните съидейници или останалите още живи убийци – техни съпартийци, не смеят да си извадят ръцете от джобовете, защото от тях още изтича кръвта на невинно избитите жертви. Клакьорите лешояди се надпяват: *Господа, предлагаме да забравим миналото.* Кое минало, господа? На гнусните ви дела на палачи ли? **Не, господа!** Отговорът на мнозинството от Българския народ вие знаете! А той е – прошка, подчертаваме **прошка**, ДА, но след справедливо законово възмездие. **Но забравя – никога!**

Жертви на комунизма от Стряма – 1944 г.

Христо Кодинов Еневски
Георги Христов Еневски
Кръстьо Кодинов Еневски
Рангел Кръстев Еневски
Петко Кръстев Еневски
Христо Илиев Семерджиев
Атанас Христозов Семерджиев
Христо Матеев Велев
Никола Петров Ванев
Митко Колев Ванев
Иван Танков Шопов
Тодор Стоянов Аргиров
Кодин Запрянов Гайдаджийски
Иван Стоянов Панов
Стояна Иванова Божкова
Божко Димитров Филипов
Димитър Петров Петков
Георги Димитров Петков
Стефан Рангелов Ставрев
Илия Велчев Велчев
Димитър Георгиев Лесов

Рангел Пенчев Челебийски
Георги Колев Касарски
Кольо Атанасов Чучулски
Коста Колев Чучулски
Михаил Георгиев Михайлов
Тодор Димитров Дигбоюшки
Стоил Тимонов Тимонски
Рангел Стоилов Тимонски
Георги Стоилов Тимонски
Стефан Рангелов Ванев
Христо Иванов Ванев
Иван Василев Ванев
Стоичко Рангелов Ванев
Костадин Димитров Димитров
Еню Христозов Томбов
Дойчин Енев Томбов
Кольо Стоянов Митевски
Кръстьо Стоянов Тенов
Петър Кръстев Тенов
Васил Иванов Карайлански
Димитър Иванов Карайлански

Стефан Григоров Карайлански
Никола Григоров Карайлански
Петър Рангелов Карайлански
Петър Петров Карайлански
Кодин Рангелов Карайлански
Иван Кодинов Карайлански
Божко Петров Божков
Панайот Иванов Лалев
Петър Кръстев Лалев
Спас Илиев Спасов
Димитър Николов Почев
Петко Кузманов Узунски
Александър Д. Бадалски
Пантелей Божанов
Никола Терзиев
Отец Флавиан Манкин от Раковски
Рафаел Йосифов Пеев от Раковски
Гено Арабаджиев от с. Борец
Гено Йосифов Буров от Раковски
Станчо Иванов Колаксьски от с. Борец